

SA wasdee ctuary

Vol 60 : 2Q21

ฉบับที่ 60 ประจำไตรมาสที่ 2 ปี 2564

Sponsored by

Society of Actuaries of Thailand (SOAT)

WE ARE THE FIRST THAI ACTUARIAL CONSULTING FIRM

founded and managed by qualified Thai actuary.

At Team Excellence Consulting, an extensive expertise of our 3 senior FSAs with almost 100 years combined in experiences enables us to offer various actuarial consulting solutions upon business needs and regulatory requirements.

WHY CHOOSE US

- Independent advice
- Integration of actuarial fundamental & upgraded tools and technologies
- Extensive actuarial expertise and 25+ years experience of our senior FSA consultants
- True understanding of local needs
- Global actuarial consulting network – APACS/GLOBACS

CONNECT WITH US, SCAN HERE!

We are here to help you adapt to a changing insurance market and position your businesses for a better future success. **Contact us today!**

Suteam Pattaramalai
FSA, FSAT

Experienced in actuarial accounting by applying various actuarial valuation tools, methods and models in measurements required by several international Financial Reporting Standards e.g. IAS19, ASC715, IFRS13, IFRS2, IFRS15, IFRS17, etc. Only IAS19 service alone, Suteam certified more than 500 clients+ in the past 10 years.

Suchin Pongpuengpitack
FSA, FSAT

Appointed a Chief Actuary in a leading life insurance company in Thailand with more than 25 years of experience in valuation under various reporting basis (e.g. NPV, GPV, USGAAP, IFRS17, EV etc.), capital analysis and management and actuarial assumptions development.

Suwaphand Sangprakal
FSA, FSAT

Served as a Marketing and Business Actuary with experienced working with 6 international life insurance companies for 30 years in various actuarial and management roles, including pricing, valuation, capital management and actuarial related matters in operation, investment and senior management.

เรื่องราวของ สวัสดิ์แอกซ์วีร์ ฉบับที่ 60 นี้ เป็นเนื้อหาที่ต่อจากฉบับที่ 58 และ ฉบับที่ 59 โดยเป็นเนื้อหาที่คัดมาจากหนังสือ The Top Job Secret ภาค 1 ที่นำมาเผยแพร่ในสวัสดิ์แอกซ์วีร์ และเพราะ The Top Job Secret ภาค 1 นั้นเป็นการเขียนที่ขายลิขสิทธิ์ให้กับสำนักพิมพ์เมื่อ 10 ปีที่แล้วไป ก็เลยต้องใช้เวลาดำเนินเรื่องนานกว่าที่จะขออนุมัติให้นำมาเผยแพร่ให้ทุกคนได้อ่านกันฟรีได้

ฉบับนี้ เราจะมาต่อกันที่ “กว่าจะมาเป็นแอกซ์วีร์ - ภาคแห่งการตั้งหลัก” เพราะคนเราเมื่อตั้งใจทำอะไร ก็ย่อมมีจังหวะหรือช่วงเวลาที่ดีหวังแทรกเข้ามาด้วยเสมอ แต่จะล้มแล้วลุกเพื่อก้าวต่อไปได้อย่างไรนั้น เป็นเรื่องที่คนเราจะต้องฟันฝ่าไปให้ได้ และเมื่อใจไปต่อได้แล้ว เราก็ย้อนกลับมาดูสิ่งที่เราสามารถจะเพิ่มพูนศักยภาพของตัวเองได้ ซึ่งหนึ่งในเทคนิคที่เป็นไม้ตายเลยก็คือ เทคนิคของการบริหารเวลา

และสุดท้ายที่ขาดไม่ได้เลยคือ “กว่าจะมาเป็นแอกซ์วีร์ - ภาคแห่งการเก็บประสบการณ์” ซึ่งถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดสำหรับคนที่จะมาเป็นแอกซ์วีร์ เพราะว่าแอกซ์วีร์ไม่ใช่เครื่องคิดเลข แต่แอกซ์วีร์เป็นคนที่ออกแบบและสร้างเครื่องคิดเลขรูปแบบต่างๆ ให้คนอื่นใช้งานได้ รวมไปถึงต้องอธิบายวิธีการใช้ให้กับคนทั่วไปได้เป็น แก่ปัญหาทางธุรกิจให้กับองค์กรได้ ทักษะในการสื่อสารจึงเป็นเรื่องที่สำคัญมาก ไม่ต่างอะไรกับมีอาชีพเฉพาะทางอย่างหมอเป็นต้น ที่ต้องสื่อสารกับหมอด้วยกันเองได้ และก็ต้องวิเคราะห์อาการ และสื่อสารกับคนไข้ได้เป็นอย่างดี ในการสอบแอกซ์วีร์จึงมี

Hello
from
Editor!

พิเชษฐ เจียรมนีทวีสิน (ทอมมี่)
บรรณาธิการ

หลักสูตรการสอบระดับเฟลโลที่เกี่ยวกับการสื่อสารเข้าไปด้วย เพื่อเป็นเครื่องเพิ่มความมั่นใจว่าแอกซ์วีร์ที่ได้คุณวุฒิระดับเฟลโลนั้นต้องสื่อสารเป็น

วารสารฉบับนี้ มีไว้เพื่อให้ “สมาชิกของสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัย” และ “บุคคลทั่วไป” ที่สนใจเรื่องราวความรู้ที่เกี่ยวข้องกับระบบการเงินของสวัสดิ์แอกซ์วีร์ในสังคม ซึ่งสามารถดาวน์โหลดสวัสดิ์แอกซ์วีร์ย้อนหลังได้ที่ www.soat.or.th

ฉบับที่ 60 นี้จะเป็นตอนจบแล้วครับ และถ้าใครอยากอ่านตอนต่อไป ก็สามารถหาอ่านได้จากภาคพิเศษที่ชื่อว่า “บันทึกลับเมื่อสมัยไปทำงานที่ฮ่องกง” ที่เป็นภาคคั่นระหว่าง The Top Job Secret ภาค 1 และ ภาค 2 ที่นำออกมาให้อ่านก่อนหน้า ในสวัสดิ์แอกซ์วีร์ ฉบับที่ 48 ฉบับที่ 50 ฉบับที่ 52 และ ฉบับที่ 53 (รวมทั้งหมด 4 ตอน)

CONTENTS

ฉบับที่ 60/2564

04 - ก้าวไปกับสมาคมแอกซ์วีร์ไทย

08 - กว่าจะมาเป็นแอกซ์วีร์ - ภาคแห่งการตั้งหลัก

16 - กว่าจะมาเป็นแอกซ์วีร์ - ภาคแห่งการเก็บประสบการณ์

ก้าวไปกับ สมาคมแอกชูวรีไทย

สมาคมนักคณิตศาสตร์ฯ อยากจะขอฝากให้พี่น้องชาวแอกชูวรี เข้าไปกดติดตาม YouTube Channel ที่ “SOAT Thailand” และกดไลค์แฟนเพจ “The Society of Actuaries of Thailand” เพื่อติดตามข่าวสารต่างๆ ของสมาคมฯ

ผลการดำเนินงานคณะกรรมการสมาคมฯ

1. ผศ. ชญมณา ศิริภิรมย์ อุปนายกสมาคมฯ เข้าร่วมเป็นกรรมการตัดสิน การนำเสนอผลงานวิจัยด้านวิทยาการ ประกันภัย ระดับปริญญาตรี ครั้งที่ 3 โครงการปริญญาตรีภาคพิเศษ หลักสูตรวิทยาการประกันภัย คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในวันพุธที่ 2 ธันวาคม 2563 เวลา 09.30 - 12.30 น. ณ อาคารบรรยายรวม 3 ห้อง 227 สาขาวิชาคณิตศาสตร์และสถิติ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต

2. คุณธัญญา เหล่าสุขศรีงาม และคุณกสิณ สุตันตวิตรคุณ กรรมการสมาคมฯ เข้าร่วมประชุมคณะกรรมการฯ เพื่อพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงานด้านคณิตศาสตร์ประกันภัย ครั้งที่ 1/2563 ในวันอังคารที่ 22 ธันวาคม 2563 เวลา 10.00-12.00 น. ณ ห้องประชุม 401 ชั้น 4 อาคารสำนักงาน คปภ.

3. คุณ Kean Hin Lim ที่ปรึกษาสมาคมฯ และคุณนิติพงษ์ ปรีชญานิมิต อุปนายกสมาคมฯ เป็นตัวแทนงานสวดอภิธรรม ดร.อภิรักษ์ ไทพัฒนากุล โดยสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทย เป็นเจ้าภาพร่วม ในวันพฤหัสบดีที่ 7 มกราคม 2564 เวลา 19.00 น. ณ วัดธาตุทอง พระอารามหลวง

4. คุณพิเชฐ เจียรมณีทวีสิน นายกสมาคมฯ และคุณนิติพงษ์ ปรีชญานิมิต อุปนายกสมาคมฯ เป็นตัวแทนเข้าร่วมการประชุมคณะทำงานย่อยเพื่อพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงานด้านคณิตศาสตร์ประกันภัย ครั้งที่ 1/2564 ในวันศุกร์ที่ 5 กุมภาพันธ์ 2564 เวลา 13.00 - 16.00 น. ทางออนไลน์ผ่านระบบ Microsoft Teams

5. คุณพิเชฐ เจียรมณีทวีสิน นายกสมาคมฯ และกรรมการสมาคมฯ ได้กำหนดจัดการประชุมใหญ่สามัญประจำปี 2564 ของสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยแห่งประเทศไทย ในวันอังคารที่ 30 มีนาคม 2564 เวลา 13.30 - 15.30 น. ณ ห้องประชุม 8/1 ชั้น 8 บริษัท ไทยประกันชีวิต จำกัด (มหาชน) โดยสมาชิกสมาคมฯ สามารถเลือกเข้าร่วมได้ 2 แบบ คือ เข้าร่วมประชุม ณ สถานที่จัดประชุม ห้องประชุม 8/1 ชั้น 8 บริษัท ไทยประกันชีวิต จำกัด (มหาชน) หรือออนไลน์ผ่านโปรแกรม Google Meet โดยมีสมาชิกเข้าร่วมการประชุมครบองค์ประชุม ได้กำหนดหัวข้อวาระการประชุมดังนี้

วาระที่ 1 รับรองรายงานการประชุมใหญ่
สามัญประจำปี 2563

วาระที่ 2 รายงานการดำเนินงานที่ผ่านมา

วาระที่ 3 พิจารณางบการเงินสำหรับปี สิ้น
สุดวันที่ 30 ธันวาคม ประจำปี 2563

วาระที่ 4 พิจารณาแต่งตั้งผู้ตรวจสอบบัญชี
ประจำปี 2564

วาระที่ 5 เลือกตั้งนายกสมาคมฯ สำหรับ
วาระ 1 เมษายน 2564 - 31 มีนาคม 2566

วาระที่ 6 เรื่องอื่นๆ (ถ้ามี)

ในวาระที่ 5 เลือกตั้งนายกสมาคมฯ สำหรับ
วาระ 1 เมษายน 2564 - 31 มีนาคม 2566 ในที่ประชุม
มีมติเป็นเอกฉันท์เลือก คุณนิติพงษ์ ปรัชญานิมิต ให้
ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมฯ ทางคอลลิมนักก้าวไปกับ
สมาคมแอดวอร์ไทย ขอแสดงความยินดีกับท่าน

6. คุณพิเชฐ เจียรมณีทวีสิน นายกสมาคมฯ และคุณนิติพงษ์ ปรัชญานิมิต อุปนายกสมาคมฯ เป็นตัวแทนเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการดำเนินงานขับเคลื่อนนโยบายมาตรฐานการทำงานของนักคณิตศาสตร์ประกันภัยครั้งที่ 1/2564 ในวันศุกร์ที่ 30 เมษายน 2564 เวลา 13.30 - 16.00 น. ประชุมทางออนไลน์ผ่านระบบ Microsoft Team

7. คุณนิติพงษ์ รัชฎานิมิต อุปนายกสมาคมฯ เป็นตัวแทนเข้าร่วมประชุมคณะกรรมการกำหนดนโยบายมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัย ครั้งที่ 1/2564 ในวันจันทร์ที่ 10 พฤษภาคม 2564 เวลา 14.00 - 16.00 น. ประชุมทางออนไลน์ผ่านระบบ Microsoft Team

กว่าจะมาเป็นแอดจิวรี - ภาคแห่งการตั้งหลัก

ล้มแล้วลุก

ทีนี้เมื่อสอบตก ก็หันมาพิจารณาตัวเองว่าเพราะอะไร เพื่อปรับปรุงตัวเองต่อๆ ไปในอนาคต หนทางในการสอบยังอีกยาวไกล ถ้าไม่เริ่มหาจุดบอดของตัวเองตั้งแต่ตอนนี้ แล้วรีบซ่อมซะ ก็อาจมีสิทธิ์ตกได้ในอนาคต จะมัวอ้างแต่ว่าโชคไม่ดีแต่เพียงอย่างเดียวก็คงไม่ได้ มันคงต้องมีอะไรสักอย่างที่สามารถพัฒนาหรือปรับปรุงขึ้นมาได้บ้าง อย่างน้อยก็จะได้เอาไว้เป็นเครื่องเตือนใจว่าการกลับมาสอบในครั้งถัดไปนั้นจะมีวิธีรับมือที่ดีกว่าครั้งเดิม

พอมานั่งคิดทบทวนดีแล้ว ก็รู้ว่านอกจากจะต้องขยันขึ้นในคราวหน้าแล้ว สิ่งที่สามารถทำให้ดีขึ้นได้ก็คือการบริหารเวลาไม่ว่าจะเป็นในที่ทำงานหรือเทคนิคการอ่านหนังสือของตัวเองก็ตามที่ คนเรามีเวลาเท่ากันเพียง 24 ชั่วโมงต่อวันเท่านั้น ต้องแบ่งเวลาทั้งเรื่องงาน เรื่องอ่านหนังสือ แล้วก็เรื่องเพื่อนฝูงหรือสังคมที่มีอยู่ ถ้าทำงานได้ไม่ค่อยดี ก็ทำให้ไม่มีสมาธิอ่านหนังสือไปด้วย เพราะจะเหมือนมีเรื่องไม่สบายใจที่ยังคาใจอยู่

ช่วงที่พิกใจก็เลยได้มีโอกาสได้หยิบหนังสือที่เกี่ยวกับเทคนิคในการบริหารเวลามาอ่านดู โดยทั่วไปแล้วก็เขียนไปในแนวทางคล้ายๆ กัน แต่ถ้ามีประสบการณ์จริงแล้วเอากลับมาอ่านใหม่ก็จะได้มุมมองใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ผมอ่านแล้วก็ชอบตอนหนึ่งของสามก๊กที่เล่าให้ขงเบ้งสอนวิธีในการบริหารเวลาให้ เลยขอนำมาแบ่งปันกันในที่นี้

ขงเบ้งสอนเล่าปี่ในวิธีการบริหารเวลา

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เล่าปี่ต้องการคำแนะนำจากขงเบ้งในเรื่องการบริหารเวลา ขงเบ้งจึงได้สั่งให้คนไปเตรียมอุปกรณ์อยู่ 4 ชนิด นั่นก็คือ ก้อนหิน ก้อนกรวด ก้อนทราย แล้วก็นำมาจำนวนหนึ่ง ที่นี้ก็ให้เล่าปี่พยายามใส่ของ 4 ชนิดนี้ลงไปจนถึงเหล็กใบใหญ่ใบหนึ่ง โดยบอกว่า “ความจุของถังใบนี้เปรียบเหมือนกับขีดความสามารถของคนๆ หนึ่ง ในช่วงเวลาหนึ่ง และให้ 1) ก้อนกรวดเปรียบเหมือนกับงานที่สำคัญและเร่งด่วน 2) ก้อนหินเปรียบเหมือนงานที่สำคัญแต่ไม่เร่งด่วน 3) เม็ดทรายเปรียบเหมือนกับงานที่เร่งด่วนแต่ไม่สำคัญ 4) น้ำเปรียบเหมือนงานที่ไม่สำคัญและไม่เร่งด่วน”

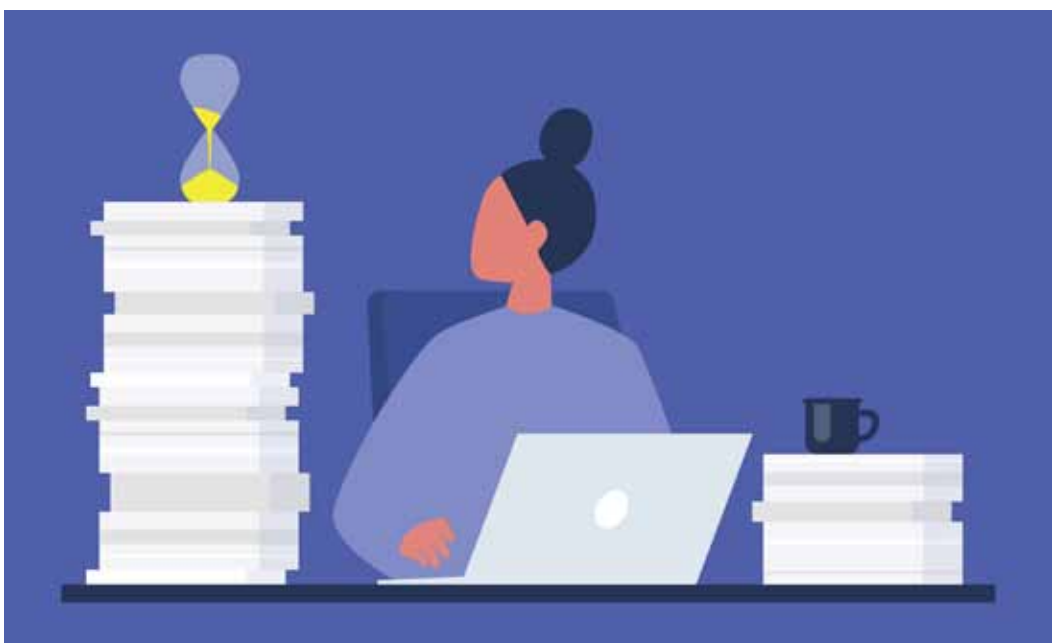
ขงเบ้งยังอธิบายต่อไปอีกว่าปกติคนเรานั้นจะพยายามจัดการกับงานที่สำคัญและเร่งด่วนซึ่งก็คือก้อนกรวดก่อน และเมื่อเล่าปี่ทดลองใส่ก้อนกรวดลงไปก่อน

ก็ปรากฏว่าไม่เหลือที่จะใส่ก้อนหินซึ่งเปรียบเหมือนงานที่สำคัญแต่ไม่เร่งด่วนได้

แต่ถ้าหากเปลี่ยนวิธีการใส่ใหม่ละ ขงเบ้งลองให้เล่าปี่ใส่ก้อนหินที่ละก้อนลงไปในถังก่อน จนเต็มถัง ซึ่งดูผิวเผินแล้วก็เหมือนกับว่าถังใบนั้นมันเต็มและใส่อะไรไม่ได้อีกแล้ว แต่เมื่อหยิบก้อนกรวดใส่เข้าไปข้างบนถังแล้วเขย่าให้ก้อนกรวดตกลงไปในถังจนหมด หน้าซึ้งจริงๆ แล้วยังมีที่เหลือพอไว้ให้ใส่ทรายเข้าไปอีกด้วย และก็คงจะเดากันออกว่า เล่าปี่คงจะดึงบางอ้อก็ตอนที่ขงเบ้งตักน้ำใส่เข้าไปในถังที่เหลือจนเต็มได้อีกด้วย

ขงเบ้งกล่าวต่ออีกว่า เทคนิคการบริหารเวลาสามารถแบ่งออกเป็นแบบ สูง กลาง และต่ำ

ขั้นต่ำเน้นการใช้เศษกระดาษบันทึก ชั้นกลางเน้นการใช้แผนดำเนินงาน และตารางโปรแกรมประจำวัน ซึ่งสะท้อนความสำคัญของการวางแผน ส่วนขั้นสูง เน้นการจัดการโดยแบ่งแยกประเภทของหน้าที่การงานตามตึกีความสำคัญของงานเพื่อพิจารณาลำดับความเร่งด่วนในการจัดการงานดังกล่าว ทั้งสามชั้นอันดับต่างๆ มีเรื่องการเมืองหมายงานเกี่ยวกับข้ออยู่ด้วยตามความต้องการของปริมาณและลักษณะเฉพาะของงานแต่ละชิ้น

หลักการบริหารเวลา

สำหรับหลักการบริหารเวลานั้น ถ้าเราให้ถึงของเราเต็มเต็มไปด้วยก้อนกรวด ทราย และน้ำ ก็คงจะไม่มีโอกาสได้ใส่ก้อนหินลงไปได้ แต่ถ้าหากใส่ก้อนหินลงไปก่อน ในถังก็จะยังมีเนื้อที่ที่จะใส่สิ่งอื่นๆ เข้าไปได้อีก ดังนั้น การบริหารเวลาที่ได้ผลต้องดูว่า อะไรคือก้อนหิน อะไรคือก้อนกรวด เม็ดทราย และน้ำ และยิ่งงั้นๆ เราก็ควรจะตั้งใส่ก้อนหินลงไปเนิ่นๆเป็นอันดับแรกก่อน

งานที่เร่งด่วนและสำคัญ คือ ก้อนกรวด	งานที่ไม่เร่งด่วนแต่สำคัญ คือ ก้อนหิน
งานที่เร่งด่วนแต่ไม่สำคัญ คือ ทราย	งานที่ไม่เร่งด่วนและไม่สำคัญ คือ น้ำ

● งานที่เร่งด่วนและสำคัญ คือ ก้อนกรวด

เรื่องเร่งด่วนและสำคัญคือ เรื่องวิกฤตที่ต้องทำเดี๋ยวนี้ วันสุดท้ายแล้ว ถ้าไม่ทำก็จะมีปัญหา หรือไม่ก็มีประชุมด่วนเข้ามา รวมถึงเรื่องอะไรที่ต้องแข่งกับเวลาเพื่อขึ้นเป็นชาติ ถ้าเปรียบเทียบกับในสนามรบแล้ว ก็เหมือนกับแม่ทัพที่จะต้องจัดการกับข้าศึกประชิดเมือง หรือมีปัญหาเรื่องภัยธรรมชาติที่จะต้องรีบจัดการอย่างเร่งด่วน

คนที่เน้นแต่จัดการเรื่องประเภทก้อนกรวดจะเป็นคนที่รู้สึกถูกกดดัน ลูกลี้ลูกลอน และวนเวียนอยู่กับเรื่องวิกฤตการณ์ต่างๆ และวันๆ เอาแต่แก้ปัญหาประชิดตัวจนอ่อนล้า ไม่มีแรงเหลือไปทำอย่างอื่น เครียดแบบหมดสภาพเพราะมัวแต่ยุ่งกับเรื่องเฉพาะหน้า

ถ้าเปรียบกับชีวิตประจำวันในการทำงานแล้วก็เหมือนกับการที่มีคำสั่งด่วนจากประธานบริษัทให้จัดการแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่งให้เสร็จสิ้นภายในวันนี้ เป็นต้น

● งานที่เร่งด่วนแต่ไม่สำคัญ คือ ทราย

เรื่องเร่งด่วนแต่ไม่สำคัญ คือ เรื่องที่โทรมาขัดจังหวะแต่ไม่มีผลกับเรา ต้องตอบหรือทำธุระให้ชาวบ้านเขาเดี๋ยวนี้ แต่ไม่ทำก็ไม่ได้กระทบอะไรมากมายนัก เช่น รับรองแขกที่ไม่ได้รับเชิญ จัดการกับจดหมายเอกสารหรือ โทรศัพท์ทั่วไป เข้าประชุมทั่วไป หรือการประชุมและกิจกรรมทั่วไปที่ไม่สำคัญ

คนที่เน้นเรื่องประเภทเม็ดทรายจะขาดพลัง

สร้างสรรค์ คบคนแบบผิวเผิน มองเห็นแต่เรื่องเฉพาะหน้า ไม่รู้ว่าเป้าหมายในการทำงานคืออะไร มองในแง่ดีก็เป็นคนว่าง่าย มีใครสั่งให้ทำอะไรทำ เป็นคนที่ขี้แยแยะว่าอะไรคือสิ่งสำคัญได้ไม่มั่นคงซึ่งเมื่ออยู่ๆ ไปก็จะมีสติว่าตัวเองถูกควบคุม เมื่อ เซ็ง และเกิดปัญหาอื่นๆ ตามมาได้

● งานที่ไม่เร่งด่วนและไม่สำคัญ คือ น้

เรื่องที่ไม่เร่งด่วนและไม่สำคัญ คือ เรื่องหุยมหยม ไม่เกี่ยวกับงานแล้วก็ไม่จำเป็น ทำแล้วไม่เกิดผลอะไร เสียเวลาแล้วก็ไม่สำคัญ ยกตัวอย่างเช่น งานจุกจิกทั่วไปที่ทำหรือไม่ทำก็ได้ งานเลี้ยงสังสรรค์ทั่วไปที่ไม่จำเป็น กิจกรรมที่น่าสนใจทั่วไป ซึ่งรวมถึงการติดหน่งหรือบ้าดาราจนเกินความพอดี นั่งคุยโทรศัพท์ทั้งวัน หรือไม่ก็บ่นเรื่องแฟนไปมีชู้ เป็นต้น

พวกที่นิยมเรื่องราวประเภทน้ไม่ค่อยจะมีความรับผิดชอบ ทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอัน ฟังพาตัวเองไม่ได้ ต้องอาศัยผู้อื่นให้คอยช่วยเหลือเสมอ แถมทำงานหลักๆ ที่ได้รับมอบหมายได้ไม่ทัน แต่ที่เก่งก็คือเรื่องการทำข้อแก้ตัวให้กับตัวเองบ่อยๆ ถ้าจะให้เรียกกันตรงๆ ก็คือการทำตัวได้ไร้สาระไปวันๆ อย่างไม่มีที่ติได้นั่นเอง

● งานที่ไม่เร่งด่วนแต่สำคัญ คือ ก้อนหิน

เรื่องที่ไม่เร่งด่วนแต่สำคัญ คือ เรื่องการวางแผนงาน การพัฒนาตนเอง การดูแลสุขภาพ ถ้ามีวแต่ผลัดวันประกันพรุ่งแล้วก็จะกลายเป็นเรื่องวิกฤตได้ในภายภาคหน้า ยกตัวอย่างเช่น โครงการใหม่ การพัฒนาประสิทธิภาพการผลิต การสร้างความสัมพันธ์กับหุ้นส่วน การเพิ่มขีดความสามารถในการจัดการกับปัญหาในอนาคต การพัฒนา

บุคลากรภายใต้การบังคับบัญชาของเราให้เก่งขึ้น หรือแม้กระทั่ง การเตรียมตัวสอบเพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในเนื้องานที่ทำอยู่ให้มากขึ้น

คนที่จัดการกับเรื่องประเภทก้อนหินได้นั้น เป็นคนมีประสิทธิภาพ เพราะจะเก่งในการวิเคราะห์สถานการณ์ เวลา และสิ่งแวดล้อม สามารถจับประเด็นหลักของปัญหา สามารถจัดการกับเรื่องเร่งด่วนและควบคุมสถานการณ์ไม่ให้เกินกว่าเหตุ ป้องกันปัญหา กล้าฟันธงและใช้หลักการจัดการได้อย่างเหมาะสม คนพวกนี้จะมวีวิสัยทัศน์ มีอุดมการณ์ มองการณ์ไกล เคารพระเบียบ สามารถควบคุมตัวเอง มีความสมดุลในชีวิต ดำเนินชีวิตอย่างมีวินัย และสามารถทำงานชิ้นใหญ่ได้

พอถึงตรงนี้แล้ว มีบางคนอาจจะถามว่าเป็นไปได้ไหมที่ว่าถ้าเห็นก้อนหินมากเกินไปจะมองข้ามก้อนกรวด เพราะก้อนกรวดมากับความเร่งด่วน แต่ถ้าคิดดูดีๆ แล้วก็จะรู้ว่า ก้อนกรวดนั้นมันก็คือก้อนหินที่แตกสลายลงไปเป็นก้อนกรวดนั่นเอง และถ้าเราให้ความสำคัญกับเรื่องประเภทก้อนหินเยอะ ก็จะทำให้มีปัญหาประเภทก้อนกรวดน้อย ส่วนคนที่เห็นก้อนกรวดนั้นก็จะมีแต่ก้อนกรวดเข้ามาอยู่เรื่อยๆ ตลอดเวลา

ตารางการบริหารเวลา	เร่งด่วน	ไม่เร่งด่วน
สำคัญ	เรื่องวิกฤตที่ต้องทำเดี๋ยวนี้ วันสุดท้ายแล้ว ถ้าไม่ทำก็จะมีปัญหาหรือไม่ก็มีประชุมด่วนเข้ามา เรื่องอะไรที่ต้องแข่งกับเวลาเพื่อช้เป็นชู้ตาย	การวางแผนงาน การเตรียมตัวสอบ การพัฒนาตนเอง การดูแลสุขภาพ ถ้ามีวแต่ผลัดวันประกันพรุ่งแล้วก็จะกลายเป็นเรื่องวิกฤตได้ในภายภาคหน้า
ไม่สำคัญ	เรื่องที่โทรมาขจัดจหะแต่ไม่มีผลกับเรา ต้องตอบหรือทำธุระให้ชาวบ้านเขาเดี๋ยวนี้ แต่ไม่ทำก็ไม่ได้กระทบอะไรมากมายนัก	เรื่องหุยมหยม ไม่เกี่ยวกับงานแล้วก็ไม่จำเป็น ทำแล้วไม่เกิดผลอะไร เสียเวลาแล้วก็ไม่สำคัญ ติดหน่งหรือบ้าดาราจนเกินความพอดี นั่งคุยโทรศัพท์ทั้งวัน หรือไม่ก็บ่นเรื่องแฟนไปมีชู้

เมื่อรู้ซึ่งถึงการจัดลำดับความสำคัญของงาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยการมองการณ์ไกลแล้วก็มีเป้าหมายที่มุ่งมั่น แล้วก็แน่นอนครับ การสอบเป็นแอคซัวร์ชั้นเพลโลให้ได้ก็เป็นเรื่องที่สำคัญแต่ไม่เร่งด่วนเหมือนงานประเภทที่เป็นก้อนหินที่พร้อมจะแตกเป็นก้อนกรวดได้ทุกเมื่อ เพราะเมื่อมีงานที่จำเป็นต้องใช้ความรู้ขึ้นมา แต่ทำไม่เป็นนั้น ก็จะทำให้งานที่ทำให้เกิดความผิดพลาดเสียหาย หรือสูญเสียโอกาสที่ดีในอนาคตได้

ซึ่งหลักการบริหารเวลาแบบนี้ก็คือการเพิ่มมิติของความสำคัญของสิ่งที่เราควรจะทำเข้าไป อย่าทำตัวเป็นเหมือนเครื่องจักร แต่ต้องมองการณ์ไกลแล้วก็กำหนดเป้าหมายระยะกลางกับระยะยาวให้ชัดเจน ผมว่าแค่นี้ก็ช่วยทำให้ใช้เวลาได้มีประสิทธิภาพแล้วก็มีความสุขเพิ่มขึ้นมากแล้วครับ

เรียนรู้การปั้นโมเดล

อันนี้ไม่ใช่รายการอเมริกันเนคทอปโมเดล (American Next Top Model) ที่เอาไว้ปั้นโมเดลให้เป็นนางแบบ สำหรับแอคซัวร์แล้วต้องสร้างโมเดลจำลองสถานการณ์รูปแบบต่างๆ ให้เป็นด้วย หมายความว่า แอคซัวร์ไม่ใช่ว่าสักแต่คำนวณหรือทำตัวเหมือนเครื่องคิดเลข หากแต่ต้องสร้างกล่องดำที่เอาไว้ใช้คำนวณหรือสร้างเจ้าตัวเครื่องคิดเลขออกมาให้คนอื่นไว้ใช้ได้ เรียกได้ว่าพอเปลี่ยนตัวแปรหรือสมมติฐานก็แค่เคี้ยเข้าไปในกล่องดำนั้น พอกดปุ่มแล้วผลลัพธ์ทุกอย่างก็จะออกมาให้วิเคราะห์กัน ซึ่งการสอบแอคซัวร์ที่เป็นคอร์สระดับกลาง (คอร์ส 5 และคอร์ส 6) จะช่วยให้เราวิเคราะห์ได้เป็น แต่อย่าเพิ่งใจร้อนไปครับ ตอนนี้เป็นตอนที่เกี่ยวกับคอร์สสี่ ซึ่งเนื้อหาจะเน้นเกี่ยวกับการสร้างหรือปั้นโมเดลขึ้นมา

และโดยในทางปฏิบัติแล้ว แอคซัวร์ควรจะตั้งใช้ และเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์บางอย่างให้เป็นด้วย ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ก็จะไปเรียนรู้เอาจากประสบการณ์ในที่ทำงาน

เอา ไม่ว่าจะเป็น C++, Pascal, โคบอล, Visual Basic, หรือภาษาอะไรก็ได้ที่เขียนออกมาเพื่อใส่สูตรคำนวณลงไปได้ ส่วนโปรแกรมไมโครซอฟท์ Excel นี้จะเป็นอะไรที่แอคซัวร์ทุกคน “ต้อง” ใช้ได้อย่างเชี่ยวชาญเกินกว่าคนทั่วๆ ไปที่เขาใช้กัน

คอร์สที่สี่นั้นจะเน้นเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับโมเดล ความเสี่ยงต่างๆ เช่น Loss model และ Ruin model เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้รู้ถึงการสร้างโมเดลในการจัดการความเสี่ยง (Risk Management) ของตัวสินค้าหรือในรูปแบบภาพรวมของบริษัทได้ด้วย โดยตลาดการเงินในระยะหลังนี้ก็จะเน้นเรื่องการจัดการความเสี่ยงอยู่ไม่น้อย และจะยังมีบทบาทที่สำคัญมากยิ่งขึ้นไปในอนาคต เนื้อหาตรงส่วนนี้จึงเป็นการปูพื้นฐานเบื้องต้นสำหรับการคำนวณวิธีจัดการและประเมินความเสี่ยงทั้งหลายที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตได้

ยิ่งไปกว่านั้น คอรัสนี้ก็ยังมีเนื้อหาที่รวมไปถึงวิธีการจำลองแบบสถานการณ์ (Simulation) โดยใช้ตัวเลขสุ่ม (Random Number) ที่ปกติเขาจะเอาไว้ใช้กันในสาขาของวิศวกรรมการเงินเพื่อคำนวณหาราคาของตราสารต่างๆ ในตลาดหลักทรัพย์ออกมา ไม่ว่าจะเป็นหุ้น พันธบัตร หรือตราสารอนุพันธ์ ก็ใช้วิธีการนี้ได้เหมือนกัน

เท่านี้ยังไม่พอ การจะสร้างโมเดลขึ้นมาขึ้นหนึ่งได้ ไม่ใช่สักแต่บ่นยี้ห้อว่าทำมาจากแอคซัวร์ก็เอามาใช้ได้ แอคซัวร์จะต้องอ้างอิงเหตุผลจากทฤษฎีต่างๆ เช่น ความเชื่อมั่นทางสถิติของข้อมูล (Credibility) ว่าข้อมูลที่เอาไว้ใช้ทดลองในโมเดลมีความน่าเชื่อถือทางสถิติแค่ไหน รวมไปถึงอนุกรมเวลา (Time Series) และสมการการถดถอย

(Regression) ที่นำมาประกอบการพิจารณาของการทำนายข้อมูลที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

ดังนั้นถ้าจะเอาทฤษฎีดังกล่าวมาประยุกต์ได้อย่างเหมาะสม แอคซัวร์ก็ต้องเก่งเรื่องวิธีการจัดการฐานข้อมูล รวมไปถึงการเขียนโปรแกรมการจัดการฐานข้อมูล เช่น Fox Pro หรือ Microsoft Access ให้ได้ด้วย จึงไม่แปลกเลยที่แอคซัวร์ในองค์กรใหญ่จะมีโปรแกรมเมอร์ที่เชี่ยวชาญการดึงฐานข้อมูลโดยเฉพาะมาอยู่ในทีมเพื่อเพิ่มความคล่องตัวในการทำงานด้วย

หัวใจของการคาดคะเนอนาคตก็คือข้อมูลจากอดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนั้นข้อมูลดิบที่บริษัทต้องเก็บไว้จึง

- โปรแกรม Excel คือ พระเจ้า - สามารถจัดการทุกอย่างได้หมด
- ภาษาคอมพิวเตอร์ที่ไว้จัดการฐานข้อมูล เช่น Access, Fox Pro เป็นต้น
- ภาษาคอมพิวเตอร์ที่ใช้กับเครื่องเมนเฟรม (ใช้เทปแม่เหล็ก) เช่น โคบอล เป็นต้น
- โปรแกรมเฉพาะสำหรับแอคซัวร์ในการจำลองเหตุการณ์ในอนาคต เช่น Prophet, Mose, VIP, Alpha เป็นต้น
- โปรแกรมเฉพาะสำหรับแอคซัวร์ในการทำสถิติเกี่ยวกับข้อมูล เช่น SPSS, SAS เป็นต้น

มีขนาดใหญ่โตมหาศาลมากกว่าสถาบันการเงินอื่นๆ มาก เพราะถ้าเราหลุดถึงธุรกิจประกันชีวิตแล้วล่ะก็ ข้อมูลของเราก็จะต้องสามารถถูกเก็บไว้ได้ จนกระทั่งกรรมกรรมสิ้นสุดอายุ ซึ่งก็อาจจะหมายถึงอีก 100 ปีข้างหน้าเลยทีเดียว การจัดเก็บข้อมูลดิบในปัจจุบันของหลายๆ บริษัทก็ยังคงงบบันทึกลงอยู่ในรูปของเทปแม่เหล็กในเครื่องเมนเฟรม (Mainframe) เพราะสามารถเก็บข้อมูลได้มากกว่าหลายเท่าตัวนัก โครงสร้างหรือที่มาที่ไปของข้อมูลจึงเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่แอคซัวร์จำเป็นต้องเรียนรู้ เพราะงานส่วนหนึ่งของแอคซัวร์ก็คือต้องรับผิดชอบเรื่องความถูกต้องสมเหตุผลของฐานข้อมูลด้วย ไม่เช่นนั้นผลการวิเคราะห์จะออกมาบิดเบือนได้เหมือนอย่างคำกล่าวที่ว่า “Garbage in Garbage out” (ใส่ข้อมูลขยะเข้าไป ก็ได้ผลลัพธ์ที่เป็นขยะออกมา)

หลักสูตรใหม่

เห็นเขียนแต่เรื่องอดีตในสมัยนั้นมาก เยอะละ ตอนนี่ขอคั่นกลางด้วยข่าวอัปเดตในสมัยนี้กันบ้าง โดย ลิงต่อไปนี้เป็นข้อสังเกตที่ได้มาจากการสอบถามแอคชูวารี รุ่นน้องๆ ในประเทศไทย รวมถึงลูกน้องเก่าในที่ม ที่ อยู่ที่ย่องกง ซึ่งก็ถือว่าเป็นการผสมผสานกันของข้อมูล ที่ดูจะลงตัวดี

มันเป็นเรื่องราวของการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร การสอบแอคชูวารีของ The Society of Actuaries ของ อเมริกาที่เป็นหนึ่งในสถาบันจัดสอบที่ใหญ่ที่สุดของโลก เพื่อที่จะสร้างคนให้เป็นพลีโล่ของแอคชูวารี ซึ่งหลักสูตร ของการสอบเหล่านี้จะถูกอัปเดตอยู่บ่อยๆ ในทุกๆ 5 ปี และจะเปลี่ยนใหญ่ในทุกๆ 10 ปี

ยกตัวอย่างเช่น การเปลี่ยนอาจจะเริ่มที่ หลักสูตรระดับต้นๆ (เช่น เคยเปลี่ยนเมื่อปี พ.ศ. 2549) แล้วค่อยๆ เขิบขึ้นไปที่เปลี่ยนหลักสูตรระดับกลาง (เช่น เคยเปลี่ยนเมื่อปี พ.ศ. 2550) จนถึงการเปลี่ยนหลักสูตร ระดับสูง (ซึ่งเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2550) โดยปัจจุบันนี้การ สอบแอคชูวารีก็ได้เปลี่ยนเป็นหลักสูตรใหม่ และก็มีอัปเดต มาเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง

โดยข่าวดีสำหรับคนรุ่นหลังๆ ตอนนั้นก็คือ การที่ ตลาดมีความต้องการแอคชูวารีสูงขึ้นกว่าเมื่อสมัยสิบปีก่อน หลายเท่าตัวนั้น หลักสูตรสากลการสอบเป็นพลีโล่ก็ได้ปรับ เปลี่ยนให้มีความล่งตัวมากยิ่งขึ้นเพื่อผลิตแอคชูวารีให้เพียงพอ กับความต้องการของตลาดในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเห็นได้ชัดว่าลิ่งต่างๆ ดังต่อไปนี้ได้ถูกระบุให้เปลี่ยน ทิศทางขึ้น ยกตัวอย่างเช่น

1. เนื้อหาบางส่วนจากคอร์ส 1 ถึง คอร์ส 4 ที่เป็น หลักสูตรระดับต้น ได้ถูกดึงลงมาเป็นวิชาย่อยๆ ที่ อาจสามารถได้รับการยกเว้นทันทีโดยไม่ต้องสอบ ถ้าได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีทางด้าน การเงิน เศรษฐศาสตร์ สถิติ เป็นต้น ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับ มหาวิทยาลัยแต่ละที่ว่าได้กำหนดหลักสูตรในวิชา นั้นๆ ได้ใกล้เคียงกับวิชาที่กำหนดไว้ย่อยๆ ของ หลักสูตรแอคชูวารีรุ่นใหม่ว่าย่างไร ทำให้สนับสนุน และเปิดโอกาสให้แอคชูวารีรุ่นใหม่แกะกล่องไม่ต้อง ไปเสียเวลาสอบวิชาขั้นพื้นฐานอีกครั้ง
2. หลักสูตรระดับต้นจากคอร์ส 1 ถึงคอร์ส 4 นั้น สามารถได้รับการยกเว้นได้เลย ถ้าจบจากมหาวิทยาลัย บางที่ในออสเตรเลีย หรือในอังกฤษ เพียงแต่ต้อง

เสียเงินเป็นจำนวนมากเพื่อแลกกับการทำเรื่อง
ขอยกเว้น ทำให้ประหยัดเวลาสอบไปมากกว่า
สองปีเป็นอย่างมาก เพราะในบางคอร์สนั้นเปิด
โอกาสให้สอบได้แค่ปีละสองหน

3. ในคอร์สระดับกลางๆ ที่เป็นคอร์ส 5 และคอร์ส 6
ได้เปลี่ยนจากข้อสอบเขียนไปเป็นการส่งการบ้าน
หรือรายงานทางอินเทอร์เน็ตแทน เพื่อที่จะให้
แอดมิชชันใหม่ๆ ได้มีเวลาที่ยืดหยุ่น มีการ
อภิปราย หรือใช้ชีวิตร่วมกันมากขึ้น ทั้งนี้
ทั้งนี้เมื่อการสอบได้ถูกยกเลิกออกไป การจะ
ปรับเปลี่ยนตำแหน่งหรือมอบหมายงานให้คนรุ่น
ใหม่ๆ ที่ผ่านคอร์สระดับกลางในสมัยนี้ จึงจำต้อง
ดูประสบการณ์ตามไปด้วยว่ามีความสามารถที่
จะเป็นแอดมิชชันระดับกลางได้จริงเหมือนที่ผ่าน
คอร์ส 5 และคอร์ส 6 มาหรือไม่
4. ส่วนคอร์สระดับสูงที่เรียกว่าคอร์ส 7 และคอร์ส
8 นั้นก็มีการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับตลาด
การเงินในสมัยปัจจุบันมากขึ้น ซึ่งเนื้อหาส่วน
หนึ่งก็ยังเป็นข้อสอบเขียน แต่เนื้อหาส่วนอื่นๆ
ก็กระจายให้ทำจากอินเทอร์เน็ตเป็นวิชาย่อยๆ ไป

ปัจจุบันหลักสูตรใหม่ได้เปิดโอกาสให้เด็กรุ่น
ใหม่สอบได้ที่และบ่อยขึ้น โดยใช้สอบผ่านทางศูนย์สอบ
คอมพิวเตอร์เอา แต่กระนั้นก็ยังมีการสอบแข่งขันกับคน
ทั้งโลกพร้อมๆ กันอยู่ดี ซึ่งจากหลักสูตรเก่าที่ต้องใช้เวลา
ในการสอบเป็นสัปดาห์เพื่อที่จะไปให้ถึงแอดมิชชันเฟลโล
นั้น และด้วยความขาดแคลนบุคลากรที่จะเป็นแอดมิชชัน
ผนวกกับวิทยาการทางเทคโนโลยีในสมัยปัจจุบัน จึงทำให้
เกิดนวัตกรรมใหม่ในหลักสูตรที่สามารถปรับลดเวลาให้
คนรุ่นใหม่ๆ ใช้เวลาสอบกันเพียงสามถึงแปดปี เนื่องจาก
การมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลของหลักสูตรมากขึ้น

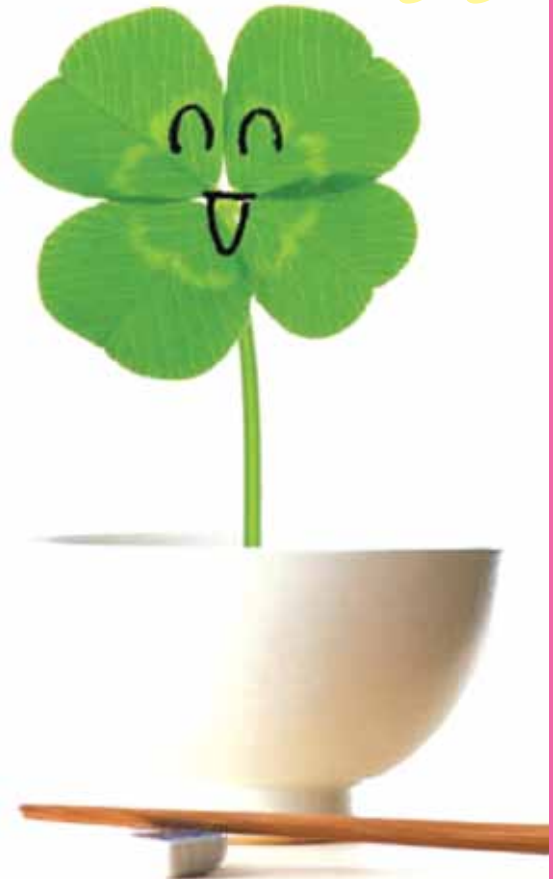
ดังนั้น นี่ก็เป็นสิ่งที่ดีที่คนรุ่นก่อนๆ ได้ทำให้
สำหรับคนที่จะเป็นแอดมิชชันในสมัยนี้ เพื่อที่จะสามารถ
มีความยืดหยุ่นและไปถึงดวงดาวกันแล้วแต่ระดับความ
คาดหวังของแต่ละคน เพราะจากการที่มีประสบการณ์ได้
พูดคุยกับน้องๆ ในมหาวิทยาลัย หรือเด็กรุ่นใหม่ๆ ก็ตาม

จะมีความเห็นเป็นทิศทางเดียวกันว่า การเป็นแอดมิชชันนั้นต้อง
ใช้เวลาในการสอบกว่าจะหมดก็นานเกินไป ส่วนทางผมเอง
ก็ได้พิสูจน์ตัวอย่างให้รุ่นน้องๆ ดูว่าแม้ว่าจะเป็นหลักสูตรเก่า
ถ้าพยายามและมีความมุ่งมั่นก็จะสามารถทำได้เช่นกัน แล้ว
ในเมื่อมีโอกาสได้ใช้หลักสูตรใหม่เพื่อสอบแอดมิชชัน มันก็น่า
จะไปได้ถึงเป้าหมายได้ง่ายและเร็วยิ่งขึ้น

จึงอยากถือโอกาสตรงนี้แนะนำแอดมิชชันรุ่นน้องๆ
ว่าความสามารถนั้นเป็นเรื่องรอง แต่ความมุ่งมั่นกับใจที่รักใน
งานนั้นเป็นเรื่องใหญ่ ถ้าเลือกได้ในสิ่งที่ใช่ แล้วทำได้ในสิ่งที่
ชอบ ทุกอย่างก็จะตามมา ตีนกาก็จะไม่ขึ้น เพราะไม่เคียด

“ขอให้โชคดีกับหลักสูตรใหม่
ของการสอบแอดมิชชันครับ”

กว่าจะมาเป็นแอคชัวร์ – ภาคแห่งการเก็บประสบการณ์

ดูเลขตัวเลข

เมื่อพูดถึงถึงเนื้อหาของแอคชัวร์ระดับฝึกหัดกันตั้งแต่ต้นเลยก็คงจะหนีไม่พ้นกับเรื่องที่ต้องให้เป็นผู้ช่วยดูแลตัวเลขไปหลายๆ ก่อน เพราะแอคชัวร์ในระดับนี้หมายถึงคนที่ได้สอบผ่านวิชาทางสถิติ การคำนวณ ทฤษฎีการเงิน ไฟแนนซ์ เศรษฐศาสตร์ การคำนวณเบี้ยประกันภัยเบื้องต้น การคำนวณเงินสำรองเบื้องต้น ทฤษฎีการจำลองโมเดลในการพยากรณ์ค่าต่างๆ ในอนาคต เป็นต้น ซึ่งการสอบเหล่านี้ไม่ใช่จะได้มาจากการไปเรียนเอาปริญญาตรีโทหรือ เอก มาจากที่ไหนก็ตาม ซึ่งไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม ก็จะต้องไปผ่านการสอบเทียบวุฒิกับทางสถาบันจัดสอบโดย

เฉพาะเพื่อที่จะได้เป็นแอคชัวร์อย่างแท้จริงอีกทีหนึ่ง นั่นก็หมายความว่า การไปจบปริญญาจากเมืองนอกโดยการไปซื้อปริญญาหรือไปซืบทัวมาหลายๆ นั้นคงจะไม่มีความหมายใดๆ กับอาชีพแอคชัวร์ หรือนักคณิตศาสตร์ประกันภัยนี้

นั่นคือจุดดีของการเริ่มเป็นแอคชัวร์ เพราะไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามก็ต้องเริ่มต้นมาจากศูนย์กันทั้งนั้น ในทางกลับกันใครจะมาเป็นแอคชัวร์ก็ได้ แต่จะต้องมีความมุ่งมั่นและอดทนอย่างมากเพื่อที่จะสอบผ่านให้ครบหมดทุกตัว

คนส่วนใหญ่จะทำงานไปด้วยแล้วก็สอไป ด้วยเพราะแอคชัวร์ที่ต้นนั้นจะต้องเติบโตขึ้นไปพร้อมกับ การสร้างสมดุลระหว่างประสบการณ์ที่สั่งสมมาพร้อมๆ กับวุฒิที่ค่อยๆ เก็บรวมมาจากการสอบระดับมาธาธอน โลก ซึ่งก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าช่วงเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่ดี ร้ายไม่น้อยอยู่เหมือนกัน แต่ถ้าจะให้พูดกันตรงๆ ก็คือ ความรู้สึกสนุกกับการได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ ที่มีอยู่ทุกวัน ด้วย นั่นก็คือสิ่งที่จูงใจให้แอคชัวร์ทุกคนตั้งหน้าตั้งตา สอบเพื่อเก็บความรู้และนำไปใช้กับงานจริงในวันรุ่งขึ้น ได้ทันที ซึ่งนั่นก็เป็นข้อที่ได้อย่างมากของการที่ได้เลือก มาเป็นแอคชัวร์ครับ

หรือถ้าจบปริญญาตรีแล้วยังไม่อยากทำงานก็ อาจจะมีการใช้ตัวช่วย นั่นก็คือการไปเรียนต่อปริญญา โทไปด้วยแล้วก็สอไปด้วย วิธีนี้ก็ทำให้สอได้เร็วขึ้น มา เพราะไม่ต้องมานั่งย่ำปวดหัวกับเรื่องวุ่นวายในบริษัท แต่ข้อเสียเปรียบอย่างหนึ่งก็คือจะเริ่มต้นการทำงานโดย มีประสบการณ์ทำงานที่น้อยกว่าคนที่จบปริญญาตรีแล้ว สอไปด้วยเลย

สาธยายมาซะเยอะ ก็เลยอยากจะทำอีกครั้งว่า จะอย่างไรก็ตาม อาชีพนี้จำเป็นจะต้องสอให้ได้คุณวุฒิ ถึงขั้นพลโลซึ่งเป็นวุฒิปะดับสูง หรือไม่อย่างน้อยถ้าไม่คิด อะไรมากก็ควรจะได้ชั้นแอสซิเอตซึ่งเป็นวุฒิปะดับกลาง ของแอคชัวร์ ส่วนในบรรดาการสอที่ผ่านมา 4 คอร์ส นั้น ไม่ว่าจะป็นวิชาทางสถิติ การคำนวณ ทฤษฎีการเงิน ไฟแนนซ์ เศรษฐศาสตร์ การคำนวณเบี่ยงปะกันเบื้องต้น การคำนวณเงินสำรองเบื้องต้น ทฤษฎีการจำลองโมเดล ในการพยากรณ์ค่าต่างๆ ในอนาคตนั้น ล้วนแต่เป็นพื้น ฐานสำหรับแอคชัวร์ระดับต้นๆ เท่านั้น

งานดูแลตัวเลขของแอคชัวร์ระดับต้นนั้น บาง คนก็เรียกว่าเป็นงานคำนวณขนานแท้ ไม่ว่าจะป็นการ ดูแลคุณภาพของฐานข้อมูลที่มีไว้สำหรับให้แอคชัวร์ได้ เข้าไปใช้คำนวณออกมาเป็นค่าผลลัพธ์ที่เอาไปปะเมิน บริษัท และก็คงจะไม่ได้ป็นเรื่องผิดปกตืออย่างไ้ที่ แอคชัวร์ระดับต้นเหล่านี้เืองที่ป็นคนทำรายงานตัวเลข สรุปรุสถานการณ์ต่างๆ ของบริษัทให้กับผู้บริหารฝ่ายอื่นๆ ด้วย

ในฐานะของแอคชัวร์ที่มีประสบการณ์เืองนั้น ถ้า จะให้มองแอคชัวร์ระดับต้นเหล่านี้แล้ว ก็คงป็นเหมือนกับ คนที่กำลังฝึกทำความเข้าใจระบบกลไกของเครื่องคิดเลขอยู่ และเราก้เปิดโอกาสให้เขาได้ลองเล่นเครื่องคิดเลขดูบ้าง แต่ บางทีคนทั่วไปอาจจะไม่เข้าใจว่าแอคชัวร์จริงๆ แล้วทำอะไร มีความรู้ความสามารถเท่าไหน และก็คิดไปเืองว่าแอคชัวร์ เหล่านี้ก็คือเครื่องคิดเลขหรือไมก็เครื่องช่วยจำค่าตัวเลข ปะจำบริษัทไปซะนั้น ซึ่งก็มิอยู่ไม่้อยที่เข้าใจผิดคิดว่า ถ้า นึกถึงตัวเลขก็จะนึกถึงแอคชัวร์ ทำให้ศักยภาพของแอคชัวร์ ในบางครั้งก็โดนจำกัดไปอย่างน่าเสียดายเพราะเรื่องเหล่านี้

สมัยก่อนเืองเคยมีพจนานุกรมบางฉบับแปลคำว่า “นักคณิตศาสตร์ปะกันน้อย” ว่า “สมัยนปะจำบริษัทปะกันน้อย” ครับ ซึ่งก็อาจจะป็นความเข้าใจผิดๆ ในสมัยนั้นว่าแอคชัวร์ นั้นป็นแค่เครื่องคิดเลขแล้วก็บวก ลบ คูณ หารไปวันๆ ก็ ป็นไปได้ แต่สำหรับแอคชัวร์ระดับต้นที่ได้ผ่านการสอ อย่างป็นกระบวนการและยังได้รับการฝึกฝนความรู้ความ สามารถกับแอคชัวร์ที่มีประสบการณ์จริงแล้ว ผมขอค่าน หัวชนฝาเลยครับว่าพจนานุกรมฉบับนั้นแปลความหมายมา ผิด ทั้งนี้คงขึ้นอยู่กัใจของแอคชัวร์คนนั้นแหละครับว่าคิด ว่าตนเองป็นแบบไหน

พักข้างทาง

มีคนกล่าวไว้ว่า (กล่าวเอง) ถ้าจะพยายามเดินไปให้ถึงยอดเขาแล้วก็จงอย่าลืมชมชมดอกไม้หรือหยุดพักข้างทางด้วย เพราะความสุขที่ได้รับเมื่อไปได้ถึงบนยอดแล้วบางทีมันก็มาจากระหว่างสองข้างทางที่ได้เดินผ่านมาโดยไม่ใช้แค่การที่ได้ไปยืนอยู่ที่บนยอดเท่านั้น หากแต่การลิ้มชมความงามและตัดทวงความสุขระหว่างทางที่เดินไปถึงจุดหมายก็อาจจะทำให้การขึ้นไปอยู่บนยอดนั้นดูไร้คุณค่า ซึ่งเมื่อคนที่ได้ขึ้นไปยืนพิชิตอยู่บนยอดเขาลูกนั้นนั้นเกิดไปมองเห็นเขาลูกหนึ่งที่อยู่ไกลออกไป ก็จะมีความรู้สึกอยากจะทำพิชิตเขาลูกหนึ่งเพื่อให้ได้ถึงอีกยอดหนึ่งขึ้นมา ซึ่งมันจะเป็นอยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีวันจบ (จนหมดแรงตายกลางเขาพอดี) โดยที่ยังไม่ทันได้รู้จักชมทิวทัศน์ข้างทางว่ามันก็สวยงามไม่แพ้การขึ้นไปยืนอยู่บนยอด จากเรื่องนี้ก็สามารเปรียบเทียบกับเรื่องราวของการสอบคุณวุฒิของแอดวอร์ได้ว่า การสอบนั้นไม่ใช่อยู่ที่การจะเอาแต่สอบเพื่อขึ้นไปให้ถึงจุดมุ่งหมายอยู่อย่างเดียว แต่การทำงานหรือเก็บประสบการณ์ไปในระหว่างทางเพื่อเติมเต็มกับเนื้อหาความรู้ที่ได้เก็บใส่เข้ามาก็เป็นเรื่องสำคัญไม่แพ้กัน เฉากเช่นเดียวกับการอ่านหนังสือถ้าไม่ลองปฏิบัติดูก็เหมือนจะไร้ความหมาย

เมื่อผมสอบมาได้ครบ 4 ตัว (จาก 8 ตัวในหลักสูตรตอนนั้น) แล้ว ใครๆ อาจจะมองว่า ชีวิตของคนประเภทนี้นั้นมีแต่การสอบอยู่ในหัวใจหรืออย่างไร คำตอบคือใช้ส่วนหนึ่ง และไม่ใช่ใช้อีกส่วนหนึ่ง จริงอยู่ที่ว่าการสอบแต่ละครั้งนั้นกินเวลาในการอ่านหนังสือและเร่งการเติบโตของเซลล์ที่ไม่ใช่แค่เซลล์สมองให้เร็วขึ้น (เร่งรอยตีนกาและความแก่) เวลาที่ได้อยู่กับเพื่อน แฟน และญาติพี่น้องก็จะน้อยลง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นการจัดการบริหารตัวเองนั้นก็มีส่วนสำคัญที่ช่วยได้มาก ผมได้สรุปวิธีการบริหารเวลาสำหรับตัวเองจากประสบการณ์จริงไว้แล้ว คนที่สนใจก็สามารถกลับไปเปิดอ่านใหม่ได้ครับ

ในตอนนั้นเอง เพื่อนสนิทคนหนึ่งที่เราเรียนมาด้วยกันตั้งแต่สมัยประถมจนถึงมหาวิทยาลัยได้เสียชีวิตลงอย่างรวดเร็วหลังจากการค้นพบโรคมะเร็งในต่อมน้ำเหลือง ทำให้ตัวผมเองตระหนักมากขึ้นถึงจุดยืนในชีวิตโดยเริ่มที่จะมองหาตัวเองกับทำเพื่อผู้อื่นให้มากขึ้นไปอีกระดับหนึ่งในตอนนั้น ผมได้ทำงานและก็ลองสอบไปตามปกติ แต่ผมขอสารภาพในที่นี้เลยว่าผมใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการคิดทบทวนตัวเองและอ่านหนังสือเพิ่มเติมแนวความคิดการใช้ชีวิต

ของตัวเอง ในขณะที่ขณะนั้นซะมากกว่า หนังสือสอบที่อ่านมัน ก็เลยไม่ได้เข้าหัวเลย

ที่คิดดั่งนั้นเพราะอยากจะทำหนังสือตั้งสติถึง จุดมุ่งหมายของตัวเอง คิดเพราะอยากจะทำอีกทีว่า อะไรคือสิ่งสำคัญในชีวิต การสอบแต่ละวิชาที่ผ่านมา นั้นมันดูยากกว่าการสอบเอา A ล้วนๆ จากสมัยเรียน ในมหาวิทยาลัยซะอีก อีกทั้งมองข้ามมองขวาก็เริ่มเห็น เพื่อนๆ วิศวะที่จบมาด้วยกันเริ่มมีการขยับขยาย

ในจุดนั้นก็เป็นที่อีกครั้งหนึ่งที่ผมใช้เวลาตัดสินใจอยู่เหมือนกันว่าจะอยู่สอบต่อไปหรือจะไปเรียนต่อที่ เมืองนอกดี ผมจึงได้หันไปทำ SWOT สำหรับตัวเองใน ขณะนั้นอีกครั้ง มาครั้งนี้สิ่งที่แตกต่างจากครั้งที่แล้วก็

คือผมได้ลงทุนชีวิตวัยรุ่น (คำนิยามของคำว่าวัยรุ่นมันกว้างนะ ครับ) ไป 2 ปีสำหรับการสอบ แล้วผมก็สอบผ่านไป 4 ตัวแล้ว แต่ดูจากหนทางข้างหน้าที่มีอยู่มันช่างดูมืดมนหนัก ด้านหลังจาก นี้เป็นต้นไปในสมัยนั้นก็จะเป็นการข้อสอบเขียน (อัตนัย) ซะ ส่วนใหญ่ แล้วภาษาอังกฤษก็ยังเจ็บออกๆ แอ่ๆ อยู่ ดูเหมือน จะยังไม่แข็งแรงนัก เมื่อหันไปดูจากรุ่นพี่ๆ ที่สอบกันอยู่ส่วน ใหญ่ก็จะมาอึดฝืดอยู่ตรงด้านที่ 5 และ ด้านที่ 6 นี้เอง

คิดได้ดั่งนั้นแล้วผมก็ไม่ค่อยแน่ใจว่าตัวเองจะข้าม พันกำแพงที่สูงในด่านนี้ได้หรือไม่ แต่ในเมื่อลุยมาถึงขั้นนี้แล้ว ก็คงจะมาใจฝ่อหันหลังกลับไม่ได้ ก็เลยพักใจซักพักหนึ่งแล้ว เดินหน้าลุยเต็มที่ไปต่อ พร้อมๆ กับทำงานตัวเองเป็นเกลียวเพื่อ เก็บเกี่ยวประสบการณ์เพื่อเติมเต็มให้เท่าๆ กับรุ่นพี่ๆ ที่เคย ทำงานคร่ำหวอดในวงการนี้มานาน

ความรู้ทางธุรกิจและความรู้ทางด้านการลงทุนสำหรับแอกซิวรี

ในสมัยของผมนั้น เขาจะบังคับให้เรียนรู้ ความรู้ทางธุรกิจสำหรับแอกซิวรีด้วย โดยหลักการ แล้วเราจะต้องเข้าใจ “ระบบความมั่นคงทางการเงินของ สังคม” (Financial Security Systems) และการสอบ ด้านที่ 5 นี้จะว่าถึงธุรกิจประกันวินาศภัย ธุรกิจประกัน ชีวิต ธุรกิจการประกันภัยกลุ่มและประกันสุขภาพ ธุรกิจ การทำบำนาญบำนาญ และตามติดด้วยกฎหมายและ ภาษีของธุรกิจ ซึ่งโดยหลักแล้วเมื่อแอกซิวรีเข้าใจหัวใจ ของธุรกิจแล้วก็จะสามารถนำวิชาจากคอร์สต้นๆ มา ประยุกต์ใช้ เพื่อคำนวณต้นทุนความเสี่ยงของตัวเอง (แบบประกันภัย) ประมาณการกำไรจากแต่ละสายธุรกิจ (business line) จำนวนเงินสำรอง (reserve) กำหนด เงินทุน (capital) และอื่นๆ ที่กระทบกับการเงินของ บริษัทในธุรกิจนี้ ทั้งนี้ใครที่ผ่านด่านนี้ได้จะมีภาพรวม และความคิดรวบยอดของแต่ละธุรกิจเพื่อเอาไว้ใช้เป็น วิชาเลี้ยงชีพสำหรับตนได้อย่างสบายครับ

ส่วนด้านวิชาที่ 6 นี้จะเป็นความรู้ทางด้านการเงินการลงทุนและจัดการความเสี่ยงด้านการเงิน เป็นหลัก วิชานี้จะเน้นทางด้านการเงินอย่างเดียวเลย หนังสือที่ใช้ก็ประมาณตำราเรียนที่ใช้ในปริญญาโท

ด้านไฟแนนซ์ทั่วไปซักสองสามเล่ม ตกท้ายโดยการใส่เทคนิค เฉพาะที่เอาไว้ใช้จัดการความเสี่ยงเข้าไปในบทเรียน ซึ่งจาก เท่าที่สังเกตผ่านๆ อาจจะเห็นว่าเพื่อนๆ ชาวต่างชาติในวงการ เดียวกันลงสอบ CFA level สอง ตามหลังจากสอบผ่านด้าน นี้กันครับ เนื้อหาจะดูคล้ายๆ กันแต่นักวิเคราะห์ด้านการเงิน จะเน้นทางด้านการวิเคราะห์หุ้นกับประเมินค่าของบริษัทด้วย ซะส่วนใหญ่ว่าน่าซื้อหรือน่าขาย แต่วิชานี้จะเน้นหนักถึงการ ลงทุนในพันธบัตรและจัดการความเสี่ยงจากการลงทุนเนื่องจาก ผลผลิตภักดีในธุรกิจบางประเภทเน้นการลงทุนที่ต้องคืนเงินต้น ให้ลูกค้า (โดยหลักก็คือการเกี่ยวข้องกับ financial security systems ครับ)

เมื่อดูทำที่ของทั้งสองวิชาแล้วก็น่าจะดูเหนื่อยและ ทำให้เสียเส้นผม (ร่วง) อยู่ไม่น้อยเหมือนกันเพราะที่ผ่านมานี้ใน หลักสูตรนั้นบางคนสอบตั้ง 3 - 4 ปีก็ยังไม่ผ่านซักที ราวกับว่า ต้องใช้เวลามากกว่าการเรียนปริญญาโทนอกเวลา/ภาคสมทบ (Part time) ก็ว่าได้ ก็เลยต้องทำใจไว้ก่อนและคิดว่าไปต่อโ ซะเลยจะดีกว่าไหม เพราะคนไทยยังให้คุณค่ากับการได้ใบ ปริญญามากกว่า แต่ในอีกมุมมองหนึ่งนั้นเพราะเห็นว่าเนื้อหา ของสิ่งที่จะสอบนั้นอัดแน่นกว่าเรียนแถมคงจะเอาไปใช้งานได้จริง ประกอบกับมองเห็นอนาคตของตัวเองงานที่ทำอยู่ ซึ่งก็โชคคิดด้วย

ที่เจ้านายในตอนนั้นของผมให้ความสำคัญกับการสอบ แอคชัวรีเป็นอย่างมาก ในใจตอนนั้นก็มีความหวังอยู่ ลึกๆ ที่จะได้เป็นพลโล่คนแรกของประเทศอยู่ ทำให้อย่างน้อยๆ ก็เลยอยากจะทำให้ได้ที่สุดเพื่อพิชิตสองด้านที่ว่าแล้วคว้าเอาไตเติ้ลของคำว่า “แอสโซซิเอต” (Associate) จากแอคชัวรีก่อนให้ได้ ซึ่งก็หมายความว่าถ้าสอบได้ผ่านทั้ง 6 ด้านแล้วก็จะสามารถไปรับประกาศนียบัตรและมีคำว่า ASA (Associate of Societies of Actuaries) ไว้ต่อ

ท้ายชื่อของตัวเองในนามบัตรได้ติดตัวทั้งชีวิต (ที่เหลือก็ขอแค่ให้มีชีวิตให้เห็นๆ อยู่แจกนามบัตรได้ก็พอ)

----- “สองสามปีที่ผ่านมานี้มีคนเป็น ASA กันได้มากขึ้น เนื่องจากการจัดการเปลี่ยนหลักสูตรใหม่ให้สอดคล้องกับภาวะความต้องการอย่างสูงของตลาด ดังจะเห็นได้ว่าเด็กย่อยงที่จบปริญญาตรีบางคนก็เริ่มมี ASA กันแล้ว” -----

เมื่อยามที่ได้เป็น ASA (Associateship level)

ในสมัยเมื่อ 20 ปีก่อนนั้น คำว่า ASA นี้ฟังดูมีพลังมากเพราะถ้าสังเกตจากตัวเนื้อหาและระยะเวลาที่ใช้ในการสอบนั้นก็เหมือนกับว่าคนที่ เป็น ASA ได้พิสูจน์ถึง การผ่านมาตรฐานสากลโลกของปริญญาโททางด้านวิชาชีพนี้ไปแล้ว ซึ่งการจะเป็นแอคชัวรีที่คิดแบบแอคชัวรีให้ได้นั้น จำเป็นอย่างมากที่ต้องฟันฝ่ามาถึงระดับนี้ให้ได้ครับ คิดได้ อย่างนี้แล้วจึงมุ่งมั่นอย่างตั้งใจที่จะก้าวขึ้นและเคียงตัวเองให้ อยู่ในตารางการบริหารเวลาของตัวเอง ซึ่งก็ยอมรับว่า ได้พยายามอัดเนื้อหาทุกอย่างเข้าไปใส่ให้ตัวเองอย่างมาก

เพราะแทนที่จะใช้เวลา 2 - 3 ปีในการสอบด้านที่ 5 และ 6 อย่างที่คนอื่น ๆ ได้คาดการณ์ไว้ ผมได้อัดทุกอย่างทั้งหมด ที่มีมาใส่ไว้ที่ตัวผมอย่างเต็มที่ ตลอดระยะเวลาเพียง 1 ปี เพื่อสอบให้ผ่านและคว้าระดับแอสโซซิเอต (Associate level) ให้ได้ จะว่าไปจากความรู้ลึกของผมนั้นมันยากกว่า การเตรียมไปแข่งขันคณิตศาสตร์โอลิมปิกครับ

งานที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบก็ได้จัดการ ให้เสร็จลุกล่วงไปด้วยดี ส่วนอีกทางหนึ่งก็ทุ่มเทเวลาที่เหลือ

ไปจนสุดตัวและสุดใจ จึงโชคดีได้มีโอกาสเป็น ASA ชะที ซึ่งยังจำความรู้สึกตอนนั้นได้เลยว่าภูมิใจแค่ไหนที่จะได้ใช้ ความรู้ที่เพิ่งขวนขวายมาประยุกต์ใช้กับงานจริงได้

ยังไม่ทันจะหายดีใจ ก็มารู้ทีหลังว่าผมได้รับ มอบหมายให้ทำงานที่ทำหายและยากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ได้มี โอกาสเลื่อนขั้นในเวลาต่อมา ทำให้รู้สึกว่สิ่งที่ลงทุนลงแรง ไปตลอด 1 ปีก็ถือว่าคุ้มครับ เพราะนอกจากความรู้ที่ได้ มาแล้ว ตำแหน่งหน้าที่การงานจากการสอบสองตำแหน่งหลังนี้ ก็ทำให้คนรอบข้างภูมิใจไม่น้อย แต่อย่างไรก็ตามความ คาดหวังในตัวผลงานจากแอสซีริระดับแอลซีซีเอตก็มาก ขึ้นเป็นเงาตามตัวเช่นกัน โดยเมื่อได้รับความไว้วางใจจาก ความสามารถที่แสดงให้เห็นออกมา งานที่ได้รับมอบหมาย ก็เริ่มต้องรับผิดชอบแต่ก็สนุกมากยิ่งขึ้น ซึ่งก็เท่ากับเป็นการ เพิ่มเติมประสบการณ์จากการทำงานให้ดูมีคุณค่าเพิ่มยิ่งขึ้น ไปอีก

ซึ่งจากความเห็นส่วนตัวของผมนั้นเห็นว่าการที่ มีเวทีให้สอบนั้น เป็นข้อดีข้อหนึ่งของอาชีพแอสซีริ เพราะ การสอบเป็นการเปิดโอกาสให้คนทุกคนทั่วโลกมีโอกาสได้ ลองสอบในสนามที่ทัดเทียมกัน ยิ่งข้อสอบยากก็ยิ่งดีเพราะ มันจะเป็นตัวบ่งบอกถึงระดับความสามารถของคนที่สอบ ผ่านได้

ในตอนนั้น ผมทำงานไปเพลินๆ โดยไม่ได้ใส่ใจ อะไรมากกับรายได้ที่ได้รับมา แต่พอมองย้อนลำดับเรื่องราว ของตัวเองกลับไปก็จะมีพบว่า ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มทำงานเป็น แอสซีริจนถึงวันที่สอบเป็นแอลซีซีเอตได้ก็ประมาณ 3 ปี หน้าที่การงานก็ได้ปรับตำแหน่งขึ้น ทำให้มีรายได้ที่สะท้อน ความรับผิดชอบที่มากขึ้นโดยไม่รู้ตัว และถือว่าเป็นรายได้ที่ มันคงไม่น้อยหน้าใคร แต่อย่างไรก็ตาม งานที่ได้รับมอบ หมายให้ทำแต่ละชิ้นในช่วงนั้นมีความท้าทายและสนุกอยู่ใน ตัวจนทำให้ไม่ต้องไปใส่ใจเรื่องของรายได้สัก และที่สำคัญ

คือแอสซิริที่ตีควรีให้คุณค่ากับประสบการณ์และความรู้ที่ได้จากการทำงานมากกว่ารายได้ที่จะมีจากอาชีพ

รื่นริงกับการสอบผ่านมาได้อยู่พักหนึ่ง เห็นว่าเครื่องยังอุ่นๆ อยู่ก็เลยคิดลงมือเตรียมลุยสองด่านสุดท้ายทันทีโดยหวังจะใช้แรงอดทนกับความมุ่งมั่นนั้นให้น้ำกำลังใจตัวเองให้เป็นการเพิ่มพลัง (empower) ตัวเองอีกอย่างหนึ่ง แต่สุดท้ายจริงๆ แล้วที่ทำไปก็เพราะว่า “ความชอบ”

ด้วยซะมากกว่า ในตอนนั้นคิดว่าจะสอบ CFA (คุณวุฒิสำหรับนักวิเคราะห์การเงินที่มีสามระดับ) ระดับหนึ่งกับสองไปด้วย แต่เกิดเปลี่ยนใจคิดว่าเอาพลังใจกับเวลาที่มียู่ใส่เทอร์โบแล้วทุ่มให้กับการสอบแอสซิริตัวที่เหลือจะดีกว่า เพราะเหลือแค่การสอบอีกเพียงสองตัวก็จะทำให้จุดมุ่งหมายของสายอาชีพนี้ที่เคยฝันว่าจะได้ระดับสูงสุดของแอสซิริสู่ความเป็นจริงขึ้นซักที

เพลงที่แต่งขึ้นมาเล่นๆ ในตอนสมัยนั้น...

นอกหน้าต่าง ความอ้างว้างยังไม่หายไป ห้องฟ้า ไม่สดใส ไม่เหมือนเคย นึกถึงช่วงเวลานั้น ที่ฉันทำเฉยเฉย ลงเอย ด้วยความปวดร้าว	G Bm C/D G Am/D Bm/Em Am D
*ฉันต้องทนยอม เพราะไม่พร้อมจะเสียใคร ได้แต่ข่มใจไว้ ไม่กล้าเผยความใน ทุ่มเทให้พุ่งนี้ โดยไม่มีเวลาให้ใคร สุดท้ายต้องซ้ำใจเพราะเสียเธอ	G Bm C/D G Am/D Bm/Em Am/D G
**ต้องเจ็บ เก็บใจ เหมือนไม่มีอะไร ต้องอยู่ต่อไป อย่างเดียวดาย เพราะฉันเห็นแก่ตัว มัวแต่ฝันหัวใจ บอกกับตัวเอง ว่าต้องทนไหว	C/D Em Am/D G C/D Bm/Em Am D D7
ลองนั่งคิดทบทวน ว่าควรจะเลือกทางไหน ความฝัน ความหวัง ยิ่งห่างไกล ตัวฉันในวันนี้ ไม่อาจมีความสุขให้ใคร ตัดใจ ด้วยความปวดร้าว	G Bm C/D G Am/D Bm/Em Am D
*, **	*, **
ต้องเจ็บ เก็บใจ เหมือนไม่มีอะไร ทนเหงาต่อไป อย่างเดียวดาย เพราะฉันเห็นแก่ตัว มัวแต่ฝันหัวใจ ย้ำกับตัวเอง ว่าต้องทนไหว ไม่อาจรักเธอ เพราะฉันมัวเห็นแก่ตัว กลัวไม่มีหัวใจ ไม่มีเวลาให้ กับคนที่ฉันรอ	C/D Em Am/D G C/D Bm/Em Am D G C/D Bm/Em Am D G

กว่าจะมาเป็นเอกชวีร์

- ภาคแห่งการเป็นมืออาชีพระดับโลก

แบบทดสอบการสื่อสารที่ฮ่องกง

การสอบด่านที่ 7 นั้นเป็นการวัดความสามารถในการสื่อสารและการเขียนรายงานซะมากกว่า ในการสอบในตอนนั้นจะแบ่งได้เป็นภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การสอบภาคปฏิบัตินั้น ศูนย์สอบในพื้นที่ภาคเอเชียแปซิฟิกจะอยู่ที่ฮ่องกงหรือไม่ก็สิงคโปร์เท่านั้น ผมจึงต้องบินไปอยู่ในฮ่องกงเพื่อสอบภาคปฏิบัติให้ผ่าน ซึ่งก็เป็นไปได้สวยเพราะผมไม่ได้มีปัญหาเรื่องการสื่อสารไม่ว่าจะทางวาจาและทางการเขียนรายงานเป็นสรุปให้อยู่แล้ว อาจจะเป็นเพราะได้ฝึกฝนกันมาตั้งแต่เริ่มทำงานก็เป็นได้

และในด้านทดสอบภาคปฏิบัติครั้งนี้ได้กำหนดไว้ว่าจะต้องเข้าทดสอบเป็นเวลาทั้งหมด 4 วัน โดยใน 3 วันแรกจะเป็นการบรรยายเพื่อเรียนรู้ทำความเข้าใจในเรื่องราวของการสื่อสารทางโลกธุรกิจ และในวันสุดท้ายซึ่งเป็น

วันที่ 4 ก็จะเป็นการสอบจริง และมีเวลาทั้งหมดตั้งแต่ 8 โมงเช้าจนถึง 6 โมงเย็น รวมทั้งหมดเป็นเวลา 10 ชั่วโมง เพื่อให้ทันแก้ปัญหาของโจทย์และเขียนรายงานหาข้อสรุปส่งให้ทันกำหนดเวลา

การจะผ่านด่านทดสอบในครั้งนี้จึงจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจกันมาก่อน เพราะตลอดเวลาทั้ง 4 วันนี้ ผู้เข้าแข่งขันในการสอบจะต้องเจอกับแรงกดดันต่างๆ นานา โดยจะสังเกตเห็นได้จากสีหน้าเคร่งเครียดและกังวลของผู้แข่งขันจากประเทศต่างๆ ทั้งนี้ทั้งนั้น ถ้าคิดในอีกมุมมองหนึ่งก็จะเห็นว่าทุกคนก็คือเพื่อนร่วมสายอาชีพดีๆ นี่เอง ทุกคนต่างก็พยายามในการสอบครั้งนี้ให้ดีที่สุด เพราะนั่นหมายถึงหนทางสู่ความเป็นมืออาชีพกำลังใกล้เข้ามาแล้ว

โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันสุดท้ายของการสอบที่มีเวลาถึง 10 ชั่วโมง และกรรมการคุมสอบก็เปิดโอกาสให้เปิดตำราอะไรก็ได้ ไปนั่งทำรายงานที่ไหนก็ได้ แต่ขออย่างเดียวคือห้ามพูดคุยกัน ซึ่งโดยรวมแล้วก็ดูเหมือนจะมีเวลามากพอให้ทำสอบได้อย่างไม่ยากนัก แต่ในความเป็นจริงแล้ว กลับเห็นได้ชัดว่า ทุกคนนั่งใจจดใจจ่ออยู่กับการสอบ จนกระทั่งไม่มีเวลาลุกออกไปทานข้าวกันเลย ดังนั้นเรื่องที่จะลุกไปเข้าห้องน้ำนั้นก็ไม่ต้องนึกถึง จะมีก็เห็นบางคนที่ปวดมากจนทนไม่ได้ แต่ก็เป็นการวิ่งไปห้องน้ำแล้วก็วิ่งกลับมาอย่างรวดเร็ว

นี่ย้อนกลับไปแล้วก็ยังอดมึนไม่หายที่ทุกคนต้องแข่งขันกับเวลาอย่างตึงเครียดเพื่อนำส่งผลงานที่มีคุณภาพให้ได้มากที่สุด ในตอนนั้นผมก็เป็นหนึ่งในผู้เข้าสอบที่ตั้งใจที่จะสอบให้ผ่านด้วยเช่นกัน เพราะอุตสาหกรรมต้องบินไปสอบถึงฮ่องกง และใช้เวลาอยู่กับการสอบถึง 4 วัน ซึ่งก็ไม่รวมถึงการเตรียมตัวอ่านหนังสือมาก่อนหน้านั้นมาก่อนล่วงหน้าเป็นเดือน

ภาษากับการสื่อสาร

การเรียนภาษาไม่ใช่เป็นการเรียนเพื่อความเท่หรือให้จำคำศัพท์ได้แต่พอถึงเวลาแล้วก็ใช้ไม่เป็น เพราะมันก็เหมือนกับมีปืนเลเซอร์ไว้ให้ใช้ แต่คนใช้ดันเอาไปใช้ผิด แทนที่จะเอาไวยิง ดันเอาไปใช้ปาซะได้ ทั้งนี้ผมเชื่อว่าคนที่เก่งภาษาที่ไม่ได้หมายความว่าเก่งด้านการใช้ภาษานั้นไปใช้งานสื่อสารได้ดี ในทางกลับกัน คนที่สื่อสารได้รู้เรื่อง ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปเรียนภาษาติดอาวุธ มีใบประกาศนียบัตรดีเลิศ

ผมเรียนภาษาอังกฤษในตำราที่มีคุณครูคอยพร่ำสอนมากกว่า 20 ปี ก็ยังสู้กับการเปลี่ยนแนวคิด

ของตัวเองแล้วมาเรียนรู้เทคนิคการใช้ภาษาในแบบฉบับของตัวเองไม่ได้ ซึ่งก็นับว่าผมโชคดีที่ได้มีโอกาสลองผิดลองถูกเรื่อยมาจนกระทั่งค้นพบวิธีการของตัวเอง

เหมือนที่รู้จักกันอยู่ครับว่าฮ่องกงใช้ภาษาวางตั้งเป็นภาษาประจำชาติของเขา ไปที่ไหนเขาก็ใช้ภาษาวางตั้งทั้งหมด แม้ในสถานที่ทำงานก็ใช้ภาษาวางตั้งเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะบริษัทที่เป็นสาขาภูมิภาคหรือท้องถิ่น ภาษาวางตั้งจึงเป็นภาษาใหม่แกะกล่องสำหรับคนที่ต้องทำงานและใช้ชีวิตอยู่ที่นั่น

หนังสือพิมพ์ มังกรหยก เจ้าพ่อเซี่ยงไฮ้ หรือแม่กระทั่งเป่าปู้จิ้นที่ฉายในประเทศไทยก็ตาม เข้าใจมาว่าประเทศอื่นเขาใช้ภาษากวางตุ้งดั้งเดิมเอา ไม่มีการพากษ์ใดๆ ทั้งสิ้น ยกตัวอย่างเช่น คนในประเทศมาเลเซียหรือคนสิงคโปร์จะได้ภาษากวางตุ้งไปในตัวเพราะหนังสือละครฮ่องกงพวกนี้พากษ์เป็นภาษากวางตุ้ง แต่พอมาฉายในไทยก็จะพากษ์ไทยแทน ในทางกลับกัน เวลาไปฉายหนังไทยที่ลาวก็จะได้ไม่ได้รับการพากษ์เป็นภาษาลาว ทำให้คนลาวเรียนรู้อาษาไทยไปได้ในตัว ถ้าฉายการ์ตูนญี่ปุ่นในประเทศไทยโดยไม่ได้พากษ์ไทยล่ะก็ เด็กไทยคงเก่งภาษาญี่ปุ่นกันล่องเป็นแน่

ถามสอบถามสุดท้าย

ส่วนด้านที่หินที่สุดในสมัยนั้น ก็เห็นจะไม่พ้นด้านสุดท้ายนี้แหละครับ ด้านสุดท้ายนี้แล้วแต่แอดซัวร์แต่ละคนจะเลือกว่าอยากจะเป็นแอดซัวร์สายไหน ในการจะไปถึงระดับเฟลโล่นั้นเขามีหลายสายให้เลือก เช่น สายการประกันชีวิต (life insurance) สายการประกันภัยกลุ่ม (group insurance) สายการประกันสุขภาพ (health insurance) สายบำนาญ (pension) สายการลงทุน (investment) สายการเงิน (finance) และสายการจัดการความเสี่ยง (risk management) เป็นต้น ซึ่งถ้าดูผิวเผินแล้วก็จะเห็นว่ามีหลายสายให้เลือกเหลือเกิน แต่เมื่อเวลาเลือกจริงๆ นั้นมันไม่ยากหรอกครับ เพราะตัดตัวเลือกได้ง่ายๆ จนเหลืออยู่

สองข้อ ตัวเลือกแรกคือผมทำงานอยู่บริษัทประกันชีวิตก็ว่าจะเลือกสายประกันชีวิต ส่วนตัวเลือกที่สองนั้น เพราะว่าใจชอบสายการลงทุนจึงอยากเลือกสายการลงทุน แต่โดยจากประสบการณ์ได้สอนผมว่าให้เลือกในสิ่งที่ใช่และทำในสิ่งที่ชอบ ยกตัวอย่างเช่น ใหม่ๆ ที่ผมชอบเรียนวิชาในคณะวิศวกรรมศาสตร์อย่างมาก แต่เวลาทำงานจริงๆ กลับรู้สึกว่ามันไม่ใช่ซะ จึงกลับล่าค้นหาตัวเองจนได้เป็นแอดซัวร์ในตอนหลัง และมันก็ทำให้ผมมีความสุขกับชีวิตการทำงานหลายคนคงคิดว่าผมคงจะเลือกสอบสายการลงทุนเพราะชอบ แต่ไม่ใช่ครับ ผมเลือกสอบสายการประกันชีวิตเพราะโดยเหตุผลหลักๆ ก็คือมันสามารถเอาไปใช้ทำงานและเป็น

ประโยชน์ให้กับบริษัทและวิชาชีพโดยตรงได้ ส่วนสายการ
ลงทุนนั้นสามารถเก็บไว้ก่อนเพราะสามารถไปสอบเอา CFA
(นักวิเคราะห์ทางการเงิน) แทนได้

แต่ด้วยการทำงานที่หนักหน่วงประกอบกับเป็น
ด้านสอบด้านสุดท้ายที่ทำให้ผู้เข้าแข่งขันในการสอบแต่ละ
คนได้ตั้งความหวังที่จะผ่านกันไว้สูง จึงสามารถทำให้เส้นผม
อันเป็นที่รัก ตีจากหนังศีรษะไปอย่างไม่มีความกลัวได้ไม่
น้อยทีเดียว โดยสายการประกันชีวิตในด้านนั้นนั้นได้แบ่ง
เนื้อหาออกเป็นหมวดหลักๆ เช่น การทำการตลาด (เพื่อ
วางกลยุทธ์ของบริษัท) การออกแบบประกันชีวิต (ไม่ได้
เป็นเรื่องคำนวณอีกต่อไปนะครับ แต่เป็นการออกแบบ)
การตั้งเงินสำรองและเงินทุนในระบบบัญชีแบบต่างๆ (ไม่
ว่าจะมาตราฐานบัญชีสากลโลก หรือของอเมริกา/แคนาดา)
และกฎหมายพื้นเมืองที่น่าสนใจในต่างประเทศ เป็นต้น

ในแต่ละหมวดก็แบ่งไปด้วยปรัชญา แนวคิด
และ กรณีศึกษา ต่างๆ ให้เอาไว้อ่านจนระบมสมอง แต่ผม

ก็ได้รับคำเตือนจากเฟลโล่ในฮ่องกงว่าแค่การอ่านหนังสือ
ให้มากเข้าไว้มันไม่สามารถทำให้ผ่านด้านสุดท้ายนี้ได้ครับ
เพราะว่าข้อสอบนั้นจะเป็นข้อเขียนล้วนๆ

ยกตัวอย่างของข้อสอบในสมัยนั้น เขาจะให้
สถานการณ์จริงแล้วต้องการให้เขียนคอมเม้นท์ต่างๆ เช่น
“เขาให้คุณเป็นแอสซิสต์อยู่ในบริษัทประกันชีวิตแห่งหนึ่ง ณ
ประเทศแห่งหนึ่ง และ ณ เทย์วันพฤหัสบดีนั้น หัวหน้าฝ่าย
การตลาดของบริษัทคุณก็ได้ชวนคุณไปนั่งกินแมคโดนัลด์
ด้วยกันที่ใต้ตึก ระหว่างที่คุณกำลังเคี้ยวเฟรนฟรายด์อยู่
เฟลลิวๆ หัวหน้าฝ่ายการตลาดก็ได้เอ่ยขึ้นถึงการปรับเงิน
ปันผลของลูกค้ำรวมถึงค่าคอมมิชชั่นของตัวแทนด้วย
เนื่องจากเขาเห็นว่าตลาดหุ้นกำลังวิ่งฉิวขึ้นเอาขึ้นเอา ซึ่ง
หัวข้อนี้กำลังจะนำเสนอซีอีโอของบริษัทในช่วงบ่ายวันนั้น
คุณจะให้คำตอบกับหัวหน้าฝ่ายการตลาดว่าอย่างไร” ใน
ตัวข้อสอบจริงๆ นั้นสถานการณ์จะยากซับซ้อนและเป็น
ศัพท์เทคนิคอย่างมากนะครับ แต่ผมแปลงให้มันง่าย
เพื่อจะมองเห็นภาพออก

ฉะนั้นสิ่งที่ต้องทำก่อนที่จะอ่านหนังสือควมคูไป ด้วยเป็นอย่างแรกก็คือ การปรับความคิดให้คิดเป็นแบบ แอคชัวรีให้ได้ โดยต้องเข้าใจและจำทฤษฎีจากตำราให้ได้ เพื่อใช้ในทางปฏิบัติและตอบคำถามในข้อตัวสอบ (หรือให้คำแนะนำในสถานการณ์จริง) ซึ่งการสอบนั้นเขาให้เวลา ประมาณ 6 ชั่วโมง (เช้า 3 ชั่วโมง และ บ่าย 3 ชั่วโมง) และมีข้อสอบประมาณ 14 - 15 ข้อ เป็นการสอบที่วัดความอดทน ทั้งร่างกายและจิตใจครับ (คนจีนเขาเรียกว่า สอบจอหงวน)

ผมยังจำได้ว่าผมเขียนคำตอบไปทั้งหมด 14 ข้อ มีน้ำหมึกใส่กระดาษไปทั้งหมดถึง “94 หน้ากระดาษ” ภายในระยะเวลา 6 ชั่วโมงนั้น ซึ่งเรียกว่า ต้องขอแนะนำ ให้ฝึกซ้อมกำลังข้อมือมาอย่างดีก่อนลงสนามจริง พอสอบเสร็จแล้วจะให้ไปหาหมอมานวดมือไปเข้าเฟือกก็ยอมได้ พอคืนแรกจนหยุดสุดท้ายมานั่งคิดนั่งเขียนถึงหน้าที่ 94 ก็ทำให้หมดแรงเป็นตายครับ

ในด้านสุดท้ายนี้ผมใช้เวลาอ่านหนังสือไปไม่น้อย กว่า 1,000 ชั่วโมงด้วยใจที่มุ่งมั่นว่าจะต้องเป็นแอคชัวรี มืออาชีพที่ได้คุณวุฒิสถูระดับเฟลโล่ของโลกให้แน่ๆ

หนังสือที่ต้องอ่านทั้งหมดนั้นไม่สามารถเอามา เป็นหมอนหนุนหัวได้ครับ เดี่ยวคอหักตาย เพราะมันหนา ซะจนเหมาะกับการเอามาทำเป็นเก้าอี้รองนั่งซะมากกว่า (ทำ เก้าอี้ได้ 2 ตัวด้วยซ้ำ)

แล้วผลสอบข้อเขียนในด้านสุดท้ายก็ทำให้เป็นที่ปลาบปลื้มกันทั้งวงศ์ตระกูล มีการเลี้ยงฉลองกันยกใหญ่ กับตลอดเวลา 4 ปีที่เสียไปกับการสอบทั้งหมด 8 ด้าน พอ มานั่งนึกๆ ดูแล้วการเดินทางสายนี้ก็เส้นเส้นทางที่ยาก ลำบากอยู่ไม่น้อยทีเดียว แต่ทำแล้วก็คุ้มและมีความสุข ครับ

หนทางสู่ความเป็นมืออาชีพระดับโลก

กว่าจะไปเป็นแอคชัวรีมืออาชีพที่ได้คุณวุฒิสถูระดับเฟลโล่ของโลกนั้น ทางสมาคมแอคชัวรีของอเมริกา (The Society of Actuaries) ก็ไม่ยอมให้ทันทีหลังจากสอบผ่านครบ 8 ด้านครับ ในตอนนั้น มันยังมีเหลืออีกหนึ่งขั๊ก แบบ ประมาณว่าเขาจะให้เวลา 2 ปีเพื่อนำส่งโครงการทางวิชาการไปให้ทางคณะกรรมการ

ซึ่งโครงการทางวิชาการนี้จะต้องมีอาจารย์ที่ปรึกษาที่เป็นเฟลโลร์คนที่มีความรู้และประสบการณ์การเป็นเฟลโลร์มากกว่า 5 ปีด้วย ผมได้มีโอกาสไปทำสัมมนาทั้งที่ประเทศจีนและฮ่องกงแล้วก็ผนวกเข้ากับการปรุงแต่งเรื่องราวจากประสบการณ์ที่มีมาทำให้โครงการได้รับการอนุมัติได้เร็วกว่าที่คิด ซึ่งเบ็ดเสร็จทั้งสิ้นแล้วใช้เวลากับขยับสุดท้ายอยู่ประมาณอีก 1 ปี กว่าที่จะไปเป็นเฟลโลร์ได้

โดยการรับประกาศนียบัตรในสมัยนั้นจะจัดขึ้นที่อเมริกา โดยทางนั้นเขาจะส่งบัตรเชิญมาให้แล้วบริษัทก็จะออกตัวเครื่องบินกับที่พักให้เราไปเที่ยวแล้วก็ร่วมงานรับประกาศนียบัตรที่นั่น ผมเห็นเพื่อนแอดซัวร์ที่ร่วมงานฉลองด้วยกันนั้นจากบริษัทแห่งหนึ่งในอเมริกาบอกว่าบริษัทของเขาใจดีส่งคนที่ได้เฟลโลร์ให้ไปพักร้อนที่ลาสเวกัสหนึ่งอาทิตย์พร้อมที่พักและตัวเครื่องบินเพื่อเป็นรางวัลให้กับการสอบผ่านอย่างยากลำบาก ส่วนผมก็เดินต่อๆ อยู่แถวกรุงวอชิงตันดีซี แล้วก็แวะย้อนตัวเองที่นิวยอร์กเปิดหูเปิดตาอยู่ซักพักก่อนกลับมาทำงานตามปกติดั้งเดิม แต่

ก็อดพลาดปลื้มกับคุณวุฒิของตัวเองในขณะนั้นไม่ได้

ในสมัยนั้นคนเขาจะถือว่าคุณวุฒิตะดับเฟลโลร์ของแอดซัวร์ มีความเทียบเท่ากับดอกเตอร์ด้านสายวิชาที่เลือกไว้นั้นๆ เพราะด้วยเวลาที่ต้องใช้ในการสอบนั้นช่างรันทดและยาวนานยิ่งนัก โดยปกติแล้วระยะเวลาในการสอบจนกระทั่งได้เป็นเฟลโลร์ในสมัยนั้น (ถ้ายังไม่ล้มหายตายจากกันไปซะก่อน) จะอยู่ที่ประมาณค่าเฉลี่ยที่ 10 - 15 ปีเห็นจะได้ กระพริบตาไปแป๊บเดียว ก็มีคนไทยได้ขึ้นเป็นเฟลโลร์ก่อนผมขึ้นมาซะแล้ว เจ้าหน้าที่เมืองไทยคนนั้นได้ใช้เวลาสอบและส่งสมประสบการณ์เป็นเฟลโลร์คนที่สามของประเทศไทย ส่วนผมก็ได้เป็นเฟลโลร์คนที่สี่ของประเทศไทยในเวลาต่อมา

ดังนั้น “กว่าจะมาเป็นแอดซัวร์” นั้นคงต้องใช้ทั้งการวางแผน ความมุ่งมั่นมีวินัย และการบริหารจัดการเวลาของตัวเองกันไม่น้อยเลยทีเดียว

สู่การทำงานในต่างแดน

แต่แล้วสิ่งที่ทำให้เป็นจุดหักเหอีกครั้งหนึ่งในชีวิตก็โผล่เข้ามาอย่างคาดไม่ถึง นั่นก็คือบริษัทได้ทาบทามให้ผมไปประจำอยู่ที่ฮ่องกงดูแลภาคพื้นเอเชียแปซิฟิกแทนอย่างไรก็ตามเนื่องจากตอนแรกผมมีความเชื่อส่วนตัวว่าการทำงานนั้นสามารถทำและเรียนรู้ได้ไม่ว่าจะอยู่ในมุมไหนของโลก แค่มี่เครื่องคอมพิวเตอร์แล้วติดต่อสื่อสารกันทางอีเมลล์ก็ไม่น่าจะมีปัญหาหรืออุปสรรคกับการเรียนรู้เติบโตในการทำงาน

เหตุผลอย่างที่สองก็มีขึ้นเนื่องมาจากการได้เคยทำงานเป็นผู้ช่วยให้กับบริษัทที่ปรึกษาในเรื่องการจัดการบริหารองค์กรมาก่อน ทำให้ผมมีความเชื่อว่าระบบองค์กรระบบการสอนงาน และตัวเจ้านายเองนั้นมีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาในสายอาชีพของเรา (กบบางครั้งก็จำเป็นต้องเลือกนายให้ดีในบางครั้งครับ) ดังนั้น คิซย์ก็ต้องเลือกอาจารย์ที่ดี เพื่อให้อาจารย์หรือพี่เลี้ยงเหล่านั้นดึงศักยภาพของเราและให้โอกาสเราเติบโตไปได้ดียิ่งขึ้น

ผมเชื่อว่าทุกคนเมื่อตอนเช้าทำงานในสายอาชีพของตัวเองใหม่ๆ นั้นก็เหมือนกับผ้าขาวที่ยังไม่ได้ลงสีอะไรไว้ แต่พอเวลาผ่านไปเจ้านายหรือตัวหัวหน้าของเราจะเป็นคนหยิบยื่นโอกาสลงและแต่งแต้มสีให้ ซึ่งตัวเราที่เป็นกระดาษเองก็ต้องมองตัวเองให้ออกว่าสีอะไรสีแบบไหนที่เหมาะสมกับกระดาษแบบเรา หรือกระโจนเข้าไปหาสีที่เหมาะสมกับตัวเองในบางทีซะด้วยซ้ำ เจ้านายที่ดีจะทำให้เราเป็นภาพวาดที่ดีเสมอๆ เป็นกระดาษที่กันน้ำได้ต่างหาก

ดังนั้นการจะเติบโตจากแผ่นกระดาษเปล่าๆ ไปเป็นกระดาษสีที่เคลือบน้ำมันกันน้ำได้ (A sheet of blank paper to become a sheet of color wrapper with water-resistant) จึงต้องมีเจ้านายเป็นคนค้ำจุน ผมเชื่อมั่นในตัวเจ้านายผมว่าเขาเป็นทั้งครูและรุ่นพี่ที่ผมสามารถฝากความหวังไว้กับกระดาษใบขาวๆ นี้ได้ จึงไม่ค่อยเต็มใจอยาก

จะไปนั้ก เพราะรู้สึกว่าการที่ทำงานในขณะนั้นมันสนุกมากเลยไม่รู้จะเปลี่ยนไปทำไม

หลังจากที่ได้เห็นวงการตัดสินใจอยู่มากกว่าครึ่งปี ก็ยอมตัดสินใจย้ายไปทำงานอยู่ที่นั่น เจ้านายของผมในตอนนั้นอีกนั่นแหละครับที่บอกว่าผมควรจะไปฮ่องกง เพราะนั่นเป็นโอกาสที่จะได้เปิดโลกทัศน์และสัมผัสประสบการณ์ต่างๆ ที่หาไม่ได้ในเมืองไทยมาเป็นของตัวเอง ซึ่งก็กล่าวได้ว่าที่นั่นก็เป็นแหล่งรวมแอดซัวร์ที่เก่งๆ อยู่หลายคนแบบชนิดที่ชิวว่างหินไปมั่วๆ ก็อาจไปโดนหัวแอดซัวร์ระดับเฟลโล่ที่เป็นคุณวุฒิขั้นสูงสุดของโลกได้ จุดนี้จึงทำให้เป็นจุดที่ดูน่าสนใจอยู่ไม่น้อย และนั่นก็คงเป็นก้าวเล็กๆ ก้าวแรกที่หันหน้าพาผมไปสู่เวทีการทำงานระดับนานาชาติในโลกโลกาภิวัตน์ใบเล็กๆ ใบนี้ครับ

“การเตรียมตัวและปรับตัวในการไปอยู่ และทำงานในฮ่องกงในช่วงปีแรกนั้นค่อนข้างลำบากสำหรับคนไทยเนื่องจากภาษาและวัฒนธรรมการทำงานนั้นค่อนข้างต่างกันมาก แต่นั่นก็เป็นประสบการณ์ที่ดีมากที่ทำให้ผมได้เปิดโลกทัศน์ในมุมมองการทำงานอย่างคนในประเทศฮ่องกงซึ่งจัดได้ว่าเป็นประเทศที่ทำงานมีประสิทธิภาพมากที่สุดประเทศหนึ่งในโลก”

บทส่งท้าย

ก็จบกันไปแล้วกับ เนื้อหาบางส่วนของ The Top Job Secret ภาค 1 และสำหรับคนที่อยากติดตามว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไปนั้น ให้สามารถอ่านได้ที่ ภาคพิเศษ “บันทึกลับเมื่อครั้งไปทำงานที่ฮ่องกง” ครับ และถ้าสนใจมากไปกว่านั้น ก็สามารถติดตาม หนังสือ The Top Job Secret ภาค 2 ที่จะนำมาลงในโอกาสต่อไปครับ

BEING UNIQUE LIFE

REINSURANCE SOLUTIONS PROVIDER

www.thairelife.co.th

20th **THREL**
ANNIVERSARY
THAIRE LIFE ASSURANCE PCL.

ยัง Fit ชีวิตยิ่งคุ้ม

ไทยประกันชีวิต Life Fit

ประกันของคนรักสุขภาพ ให้ความ Fit ในทุกด้านของชีวิต

- Fit ร่างกาย Fit จิตใจ Fit เพื่อสังคม Fit เพื่ออนาคตที่มั่นคง

เปลี่ยนเป็นคะแนนสะสมเพื่อรับ

ส่วนลดเบี้ยประกันภัยสูงสุด **30%***

ติดต่อตัวแทนไทยประกันชีวิต หรือ โทร. **1124**

* ส่วนลดเบี้ยประกันภัยสูงสุด 30% ขึ้นอยู่กับแผนประกันภายใต้โครงการไทยประกันชีวิต LifeFit ที่นำเอาประกันภัยชีวิต • ควรศึกษาข้อมูลก่อนการตัดสินใจ อีกทั้งต้องตรวจสอบผลตามความเป็นจริงในเอกสารของเอาประกันภัย เพื่อขอผลประโยชน์สูงสุดของตัวท่าน • บริษัทฯ ขอสงวนสิทธิ์ในการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขโดยไม่另行通知 • เอกสารนี้เป็นเพื่อการสรุปผลประโยชน์โดยสังเขป และขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาปรับประกันตามหลักเกณฑ์ของบริษัทฯ ทั้งนี้ เบื้องต้นและควรทบทวนอย่างสมบูรณ์ก่อนอยู่ในกรมธรรม์ที่ท่านซื้อไว้เท่านั้น